HARLEQUIN®

Special Edition

3 Roman Bir Arada

NORA ROBERTS
DEBBIE MACOMBER
LYNNE GRAHAM

Noel Büyüsü

HQN SE 2013/12

NEW YORK TIMES & USA TODAY bestseller authors

NORA ROBERTS

Hayat Bir Mucizedir

Çeviri
Alperen Çelik

HARLEQUIN®

Special Edition

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Apt. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi
twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: HOME FOR CHRISTMAS
Türkçe Adı : HAYAT BİR MUCİZEDİR

ISSN 1307 – 3877
201312315
Harlequin Beyaz Dizi Special Edition

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Beyaz Dizi Special Edition
Tüzel Kişiliği: Harlequin Polska Spolka Z Ograniczona Odpowiedzialnoscia İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyruğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyruğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak : Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:09021262222222

NORA ROBERTS

New York Times ve USA TODAY'in, en çok satan yazarı **Nora Roberts**, 1950 Silver Spring, Maryland' de doğdu. Publishers Weekly'e göre, ölçülemez bir farklılık ve yeteneğe sahip bir hikâye anlatıcısıdır.

160'ın üzerinde romanı yayınlamış olup, yaptığı işler her zaman tercih edilmiştir; hatta film senaryosuna da dönüştürülmüştür. Kitapları yirmi beşin üzerinde farklı dile çevrilmiş ve tüm dünyada yayınlanmıştır. Bu şaşırtıcı başarısına ek olarak, Nora'nın geniş ve sadık bir aşk hikâyesi okuyucu kitlesi vardır. Onların kalplerini çaldığı ilk kitabı ise 1981'de yayınlanan Irish Thoroughbred'dir.

Son on yılda Nora'nın, yüzün üzerinde kitabı New York Times'ın en çok satanlar listesine girmiştir. Birçoğu, #1 statüsüne ulaşmıştır. Nora, gerçek bir yayıncılık fenomenidir.

New York Times'ın en çok satan kitaplar listesinin bir numaralı yazarı Nora Roberts için övgüler

Nora Roberts'ın romanları şüphesiz aşk hikâyelerinin en iyi örneklerini sunuyor. Tüm kitapları akıllıca kurgulanmış ve büyüleyici karakterlele süslenmiş etkileyici hikâyelerden oluşuyor.
– USA TODAY

Nora Roberts'ın en çok satan aşk romanlarının yazarı olması hiç de şaşırtıcı değil: Hikâyelerini daima büyük bir özen ve duygu yoğunluğuyla okuyucuya ulaştırmasını çok iyi biliyor.
– PUBLISHERS WEEKLY

Nora Roberts türünün en iyi örneklerini sunan yazarlardan biri.
– WASHINGTON POST BOOK WORLD

"İstatistiklere bakılırsa saat başı 12 kitap satan bir yazar olan Nora Roberts'ın başarısı su götürmez bir gerçek."
– NEW YORK TİMES MAGAZINE

"Nora Roberts tartışmasız şekilde, en iyi ve en çok okunan aşk romanı yazarı unvanını hak ediyor.
– LIBRARY JOURNAL

"Nora Roberts yazmaya devam ettiği sürece aşk romanları ölmeyecek."
– KIRKUS REWIEWS

ROMANIN KARAKTERLERİ

Jason Law
Pulitzer ödülü almış başarılı bir gazeteci

Faith Monroe
Kızını yalnız başına büyüten genç bir anne

Bayan Marchant
Jason'ın annesi gibi gördüğü yaşlı ve sevimli kadın

Clara
Faith'in kızı

Tom
Faith'in onu terk edip giden eski kocası

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

ON yıl içinde birçok şey değişmiş olmalıydı. Jason kendini buna hazırlamıştı. Londra'dan uçuşu ve Boston'dan, Quiet Valley, New Hamshire yaptığı araba yolculuğu boyunca, on yıl önce bıraktığında sadece birkaç yüz kişinin yaşadığı o küçük kasabanın şimdiki halini düşünüp durmuştu. Gözlerden uzak küçük bir kasaba bile zamanın hışmına dayanamazdı. Birçok ölüm ve doğum yaşanmış; evler ve iş yerleri el değiştirmiş, hatta birçoğu kapanmış ya da yıkılmış olmalıydı.

Doğduğu ve büyüdüğü kasabayı son on yıldır ziyaret etmekten kaçınmıştı. Nedense bu düşünce onu rahatsız edip durmuştu. Şimdi ne diye tüm bunları geride bırakıp gelmeye karar vermişti ki?

Muhtemelen onu kimse tanıyamayacaktı ve bu ona cesaret veriyordu. Üstelik tanınsa bile, kasabadan, üzerinde pejmürde bir kot pantolonla ayrılan zayıf, çelimsiz delikanlı değildi artık. Geçen yıllar onu olgunlaştırmış ve başarıları onu her türlü meydan okumaya karşılık verecek kadar kibirli hale getirmişti. Biri hariç...

Geçen on yıl onu hayalci bir çocuktan, dünyaya izini bırakmak isteyen, hırslı ve dışa dönük bir adama dönüştürmüştü. Yılların değiştiremediği tek şey ise iç dünyasıydı. Hala köklerini, dünyadaki asıl yerini arıyordu. Onu Quiet Valley'e çeken asıl şey de bu olmuştu.

Yollar, tıpkı on yıl önce onu tam tersi istikamete götüren Greyhound otobüsünün aştığı gibi kıvrımlar ve iniş çıkışlarla doluydu. Kar zemini tamamen kaplamış, kimi yerler de kayaların üzerinde tepelenmişti. Kış güneşinin altındaki karlı çam ağaçları da kristaller gibi parıldıyorlardı. Burayı özlemiş miydi? Bir kışı beline kadar karlarla kaplı Ant dağlarında, bir diğerini de bunaltıcı sıcaklıktaki Afrika'da geçirmişti. Yıllar birbirini kovalamış, dünyanın birçok yerini dolaşıp durmuştu. Şaşırtıcı bir biçimde, her ne kadar noeli kutlamıyor olsa da, Noel vakti bulunduğu tüm mekânları bir bir hatırlıyordu. Yol daralıp, sonunda geniş bir dönemece yerini bıraktığında çamlarla kaplı dağlar önünde belirmişti. Evet, burayı özlemişti. Önündeki manzaranın ona hissettirdikleri bunun en büyük kanıtıydı.

Güneş karlı tepelerden yansıyor, gözünü alıyordu. Gözlüklerini düzeltip yavaşladı ve sonunda durdu. Arabadan iner inmez sıcak nefesi soğuk hava adeta tütmeye başlamıştı. Soğuk hava tenine diken gibi battığı halde önünü iliklememiş, ellerini ceplerine götürüp eldivenlerini çıkarmakla yetinmişti. Buz gibi hava aldığı her nefeste ci-

ğerlerini yakıyor ve bu ona garip bir şekilde haz veriyordu. Uçurumun kenarına kadar yürüyüp, önünde uzanan Quiet Valley'i izlemeye koyuldu.

Doğup büyüdüğü, aşkı ve hayal kırıklığını yaşadığı kasabaya baktı. O mesafeden bile onun ailesiyle yaşadığı evi seçebiliyordu. O eski, bildik hiddet dalgası içini sarmıştı. Şimdi o kocası ve çocuklarıyla başka bir evde yaşıyordu.

Bunu kısa bir süre önce öğrenmişti. Öğrendiğinde istemsizce ellerini yumruk yapmış, sonunda ne yaptığını fark edince yavaşça yumruklarını gevşetmişti. Geçen on yıl boyunca duygularını yönlendirmeyi öğrenmişti. Eğer işinde karşılaştığı zorlukları, haber yaptığı yerlerdeki kıtlık, savaş ve acıyı kanalize etmeyi başarabiliyorsa, bunu kendi acılarını yönlendirmek için de pekâlâ kullanabilirdi. Faith'e karşı hissettikleri, on yıl önce o kasabadan ayrılan genç delikanlının duygularından başka bir şey değildi. Artık olgun bir adamdı ve tıpkı Quiet Valley gibi, Faith de çocukluk anılarının arasına koyup yoluna devam etmeliydi. Bunu kendine ispatlamak için binlerce kilometre yol gitmesi gerekmiş olsa da sonunda bunu başarmıştı. Kiralık arabasına geri dönüp, dağ yolunu inmeye başladı.

Uzak mesafeden Quiet Valley, dağların ve ormanın arasında; bir ressamın fırçasından çıkmış gibi görünüyordu. Biraz daha yaklaşınca resim tablo görüntüsünden çıkıp, daha ulaşılır hala gelmeye başlamıştı. Yorgun renkleriyle karlar altındaki evler daha net seçiliyordu şimdi. Bir zamanlar boş arazi olan yerlerde ise yeni evler görünüyordu.

Bacalardan tüten dumanları, sokaklarda oynayan çocuklarıyla hatırladığından daha renkliydi kasaba. Saatine

baktı. Üç buçuğu biraz geçiyordu. Okul dağılmış olmalıydı ve bu da sokaklardaki çocukları açıklıyordu.

On beş saattir yolculuk yapıyordu. Akıllıca olan şehirdeki tek pansiyona gidip, hala işleyip işlemediğine bakmak ve bir oda tutup dinlenmekti. Bir an sonra hafifçe gülümsedi. Pansiyonu hala Bay Beantree'nin işletip işletmediğini merak etti. Adam ona tam bir baş belası olduğu ve bir baltaya sap olamayacağını söyler dururdu. Ancak aldığı Pulitzer ve Uluslar Arası Gazetecilik ödülleri bunun tersini kanıtlamaya yetiyordu.

Kasabaya girince artık evler uzakta göründüklerinden daha da bitişik duruyordu. Hepsini hatırlıyordu. Bedford ailesinin, Tim Hawkin'in ve yaşlı dul Marchant'ın evinin önünden geçti. İstemsizce yavaşlamıştı. Bayan Marchant'ın verandası her zaman olduğu gibi derli topluydu. Evin rengi değişmemişti ve bu Jason'ı bir şekilde mutlu etmişti. Üstelik üzerinde kırmızı kurdeleler bağlı olan alaçam da hala yerindeydi. Kadın ona karşı hep sevecen olmuştu. Jason, onun kendisine sıcak çikolata hazırlayıp, verandada saatlerce hayallerinden ve görmek istediği yerlerden bahsedişini içtenlikle dinleyişini hiç unutmamıştı. Onu bıraktığında kadın yetmişlerindeydi, ama Jason, onun gibi bir eski toprak bir New England'lıyı hala mutfaktaki odun sobasına odun atarken ve Rachmaninoff dinlerken hayal edebiliyordu.

Kasabanın sokakları her zamanki gibi temiz ve düzenliydi. New England'lılar her zaman pratik ve düzenli olurlardı. Jason, onların sert ve güçlü yapısını, üzerine yerleştikleri dağlık araziye benzetirdi. İşin aslı, kasaba beklediğinin aksine pek de öyle değişmişe benzemiyordu. Railing nalburu hala meydanın köşesindeydi ve posta ofisi de, kırmızı tuğlalı küçük binasıyla hala eski yerinde

duruyordu. Tıpkı çocukluğundaki noellerde olduğu gibi sokak lambaları kırmızı çelenklerle süslenmişti. Çocuklar kaldırımlarda kardan adamlar yapıyorlardı. Birçoğu çocukluk arkadaşlarının kızları ve oğulları olmalıydı. Jason onlara şöyle bir baktı. Acaba Faith'in çocukları da onlardan biri miydi? O bildik burukluk tekrar içini sarınca başını çevirip oradan uzaklaştı.

Pansiyonun tabelası yeninden boyanmıştı, ama üç katlı binada başka hiçbir değişiklik görünmüyordu. Giriş yolundaki kar kürenmişti, bacalardan duman bulutları yükseliyordu. Durmak yerine yola devam etti. Yapmak istediği başka bir şey vardı. Nedense kendini bundan alı koyamıyordu. Hatta doğup büyüdüğü evin sokağının köşesine geldiğinde bile durmadı.

Meydanın diğer ucundaki sokağın sonunda, büyük pencereleri ve verandasıyla, beyaz, büyük bir ev duruyordu. Tom Monroe evlendikten sonra karısıyla bu eve taşınmıştı. Jason gibi bir haberci için bunu öğrenmek hiç de zor olmamıştı. Yavaşlayıp evin önünde durdu.

Faith, her zaman sahip olmak istediğini söylediği dantelli perdeleri pencerelerine asmıştı. Tom ona istediği o porselen çay takımlarını da almış olmalıydı. Jason ise ona bir bavul ve soğuk otel odalarından başka hiçbir şey sunamazdı ve onu bu kararı için suçlamamalıydı.

Yine de onun evlendiğini öğrendiğinde yaşadığı hayal kırıklığını atlatmayı başarabildiğini söyleyemezdi. Şimdi sakin olmalıydı. En eski dostu ve biricik aşkı Faith'i suçlamakla eline bir şey geçmeyecekti. Ancak onu on sekiz yaşında, tatlı, anlayışlı ve sevgi dolu bir genç kız olarak bıraktığı günü hala unutamıyordu.

Faith onunla gelmek istemiş, ama Jason onu yanında sürüklemenin, ona işkence etmekten başka bir şey olmayacağına karar vermişti. Sonunda Faith onu bekleyeceğine söz verdiyse de bu sözü tutamamıştı. Derin bir nefes aldı ve arabadan indi.

Ev çok güzel ve bakımlıydı. Geniş pencereler, bir masaldan çıkmışçasına renkli bir şekilde süslenmiş Noel ağacına bakıyordu. Jason, Faith için büyünün ve masalların ne demek olduğunu çok iyi bildiğinden buna şaşırmamıştı.

Kaldırımda öylece dururken içini bir korku sarmaya başladı. Onca yıl savaş muhabirliği yapmış, tehlikeli teröristlerle röportaj için saklandıkları yerlere bile gitmiş, ancak yine de böyle garip bir korkuyla daha önce yüzleşmemişti. Hayır, onun karşısına çıkmanın kimseye bir yararı olmayacaktı. Şimdi arabasına atlayıp pansiyona gitse iyi olacaktı. Faith artık onun hayatının bir parçası değildi.

Tam arkasını dönüp yürümeye başlamıştı ki, çitlerin ardından bir kız çocuğu koşarak evin önünde kümelenen kar yığınına daldı. Hemen ardından kalkıp arkasını döndü ve gülerek birilerine seslendi.

"Beni yakalayamazsın Jimmy!"

Kız önüne bakmadan koşmaya devam edince Jason'a çarptı. Çocuk başını kaldırıp ona baktı ve "Özür dilerim Bayım," dedi. İşte o an Jason'ın başı dönmüştü.

Bir anda yerine çivilendi. Beresinin altından saçılan saçları, üçgen yüzü ve sanki içinde binlerce muziplik gizler gibi neşe saçan mavi gözleriyle ona bakıyor, içini acıtıyordu. Kız ona gülümseyince bir adım geri çekildi. Küçük kız üstünü başını silkeleyip ona baktı.

"Sizi burada daha önce hiç görmemiştim."

Jason ellerini ceplerine sokup sakinliğini korumaya çalıştı.

"Ben... Hayır, burada yaşamıyorum. Peki, sen küçük hanım. Bu evde mi oturuyorsun?"

"Evet. Sanırım dükkânı arıyorsunuz! Evin diğer tarafında kalıyor," Kız sözünü daha bitirmeden bir kartopu ayağının ucuna düştü. Bir kaşını kaldırıp çevresine bakındı, "Bu Jimmy işte, hedefi asla vuramaz. Dediğim gibi dükkân diğer tarafta," dedi kız, eğilip yerden aldığı karları küçük ellerinin içinde topa dönüştürürken.

Hemen sonra kız koşarak uzaklaştı. Belli ki Jimmy'e pusu kuracaktı.

Kızın Faith'in kızı olduğuna şüphesi yoktu. Her haliyle onu andırıyordu. İçine yine o garip ürperti yayıldı. Ancak kendi kendine bunun bir öneminin olmadığını, yeni bir görev çıkana dek birkaç günlüğüne kasabada olduğunu hatırlattı. O bir yolcuydu ve oradan sadece geçip gidiyordu, hepsi bu.

Kız dükkândan bahsetmişti. Merakına yenik düşüp küçük kızın gösterdiği yöne doğru yürümeye başladı. Tom'un nasıl bir dükkânı olabileceğini hayal edemiyordu. Belki de ilk olarak onu kısaca ziyaret etmek, Faith'in karşısına çıkmaktan çok daha akıllıca olacaktı. Bu düşünce onu rahatlatmıştı. Cesaret kazanıp evin diğer yanına doğru yürümeye başladı.

Gördüğü şey bir dükkândan çok bir atölyeyi andırıyordu. Viktorya dönemi tarzında inşa edilmiş kulübenin girişinde iki porselen figür duruyordu ve pelerinlerinden botlarına kadar gayet gerçekçi giydirilmişlerdi. Kapının üzerinde güzelce bir el yazısıyla yazılmış, bir tabela vardı.

Porselen Bebekler.

Jason kapıyı açıp içeri girdi. Kapıya bağlı zil çınlamıştı.

"Hemen gelip sizinle ilgileneceğim."

Duyduğu sesle bir anda panikledi. Kaçmalı mıydı? Hayır, bununla yüzleşmek zorundaydı. Belki de onu unutmanın tek yolu buydu. Gözlüklerini çıkarıp cebine koydu ve etrafına bakınmaya koyuldu.

Her yanda porselen figürler seçiliyordu. Birçok farklı tarz ve büyüklükte biblolar, üzerlerinde gerçek kıyafetleriyle sanki canlıymış gibi görünüyorlardı. Bir köşede çocuk mobilyalarını andıran masalar ve sandalyelerle sıcak bir oturma odası yaratılmıştı. Diğer bir köşede ise yaşlı bir büyük anne, üzerinde önlüğü ve şapkasıyla sallanan sandalyede oturuyordu. Yaratılan illüzyon öyle güçlüydü ki, Jason, kadının neredeyse sandalyesinde sallanmaya başlamasını bekleyecekti.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi ses ve tezgâhın arkasından ayak sesleri gelmeye başladı. Saniyeler sonra bir elinde porselen bir bebek, diğer elinde de gelin duvağıyla Faith göründü, "Bir bebek üzerinde çalı—" Elindeki minyatür duvak parmaklarının arasından kayıp havada süzüldü ve yavaşça yere kondu. Kadının yüzünün rengi bir anda soldu ve büyük mavi gözlerine gölgeler düşüverdi. Sanki kendini savunmak istermiş gibi elindeki minyatür bebeği göğsüne bastırmıştı.

"Jason!"

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

PENCEREDEN hafifçe sızan kış güneşinin soluk ışığında Faith, Jason'ın hatırladığından çok daha güzeldi. Birçok kez anılarında dolaşırken ona tekrar tekrar âşık olduğunu düşünmüş, sonra da bunların yalnızca zihnin oyunları, abartılı fantezileri olduğuna kanaat getirmişti. Ama şimdi o kanı ve canıyla, nefes kesen güzelliğiyle yine karşısındaydı. Ses tonunu olabildiğince hissettiklerinden arındırmaya çalışarak ona selam verdi.

"Merhaba Faith."

Öylece kala kalmıştı. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi yine varlığıyla onu olduğu yere çivilemeyi başarmıştı. O zamanlar da ona bunu söylememişti ve şimdi de bunu açık

etmeye hiç niyeti yoktu. Yıllarca duygularını bastıra bastıra onları kontrol etmeyi öğrenmişti. Yine öyle yapacaktı. Artık olgun bir kadındı ve geçmişi deşmeye hiç niyeti yoktu.

"Nasılsın?" diye sordu sonunda. Ancak hala elindeki bebeği sımsıkı tutuyordu.

"İyiyim," dedi Jason, birkaç adım öne çıkarak. Bir yandan da içinden bunu yaptığı için kendine lanet okuyordu. Şimdi onun hiç değişmemiş olan kokusunu duyabiliyordu ve bu kontrolünü elinde tutmasını zorlaştıracaktı.

"Harika görünüyorsun," dedi bir an kendini tutamayarak. Kelimeler öylece ağzından çıkıvermişti.

"Seni görmeyi hiç beklemiyordum. Aslına bakarsan şu kapıdan girmesini beklediğim son insan sendin," dedi Faith. Kendi kendine ona öyle bakmamasını söyleyip duruyordu. Hayır, kendini ona kaptırmamalıydı. Yavaşça elindeki porselen bibloyu tutan parmaklarını gevşetti ve sesine olağan bir şeylerden bahsediyormuş gibi bir tını vermeye çalıştı, "Kasabada ne kadar kalacaksın?"

"Birkaç gün. Bir şeyler beni buraya çekti."

Faith kısa bir kahkaha attı. Bir yandan da sesinin isterik çıkmamış olmasını umuyordu, "Tıpkı seni dünyayı dolaşmaya iten şey gibi. Senin hakkında çok şey okuyoruz. Görmek istediğin tüm yerleri görmüş olmana sevindim."

"İnan bana görmek istediğimden çok daha fazlasını gördüm."

Faith başını çevirip bir süre gözlerini sımsıkı kapattı ve karmakarışık duygularını toparlamaya çalıştı.

"Pulitzer ödülü aldığında tüm gazetelerde ilk sayfadaydın. Bay Beantree sanki sana yıllarca akıl hocalığı yapmış gibi konuşup durdu. Senin hep sonunda çok başaralı olacağına hep inandığını söyledi."

"Kızını gördüm," dedi Jason, sabırsızca. O an en son istediği şey kişisel başarılarından bahsetmekti.

Faith yutkundu. Doğal hareketlerle eğilip yere düşmüş olan duvağı aldı, "Clara'yı mı gördün?"

"Hemen dışarıdaydı. Sanırım Jimmy adında bir çocuğu kartopuyla yere çivilemek üzereydi."

"Evet, kesinlikle Clara'yı görmüşsün," dedi Faith yüzüne yayılan sıcak bir gülümsemeyle, "Çok cadıdır. Onun rakibi olmak istemezsin," diye ekledi. *Tıpkı babası gibi,* diyecek olduysa da son anda kendini tuttu. Buna cesaret edemezdi.

Jason ise gözlerini bir türlü ondan alamıyor. Uzanıp ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu.

"O çok istediğin dantel perdelere nihayet kavuşmuşsun," dedi, alaycı bir tavır takınmamaya gayret göstererek.

Bir pişmanlık dalgası sarmıştı Faith'i. Hâlbuki yıllar önce verdiği sözde samimiydi ve Jason'la boş bir eve bile hazırdı.

"Evet, ben perdelerime, sen de maceralarına kavuştun."

"Ve de bu atölyeye," dedi Jason, etrafına şöyle bir bakarak, "Bunu yapmaya ne zaman başladın?"

Sadece sıradan bir soru, diye hatırlattı kendine Faith. *İki olgun insanın yapacağı medeni bir konuşma.* Bununla başa çıkabilirdi. Çıkmalıydı.

"Sekiz yıl kadar önce."

Jason rafların birinden bir porselen bebek alıp evirip çevirdi, "Yani porselen biblolar satıyorsun, öyle mi? İlginç bir hobi."

Faith'in gözlerindeki ifade sertleşmişti. Jason bunu hemen fark etti. Şimdi duruşu ve ifadesiyle daha güçlü görünüyordu.

"Bu bir hobi değil, benim işim," dedi kadın gururla.

"İşin mi?" dedi Jason elindeki bibloyu tezgâha bırakıp, Faith'e acı bir gülümsemeyle bakarak, "Tom gibi bir adamın, karısının çalışmasına asla izin vermeyeceğini düşünürdüm."

"Öyle mi?" dedi Faith. Jason'ın söyledikleri içini acıtmıştı. Elindeki bibloyu tezgâha yerleştirip üzerinde çalışmaya devam etti. Hemen ardından Jason'a bakmadan ekledi, "Uzun zamandır ortalarda yoktun Jason. Sanırım birçok haberi kaçırdın."

Bu kez gözlerindeki ifadeyi okumak güçtü. Gurur, nefret, kaygı... Hiçbir duygu gözlerindeki ifadeye uymuyordu. Jason sadece soğuk ve donuk iki göz görüyordu hepsi bu.

"Tom ve ben sekiz yıl kadar önce boşandık," diye devam etti Faith, "Son haber aldığımda Los Angeles'da yaşıyordu. Görüyorsun ya, o da küçük bir kasabaya sıkışıp kalmak istemedi. Ya da bir kasaba kızına..."

Jason hissettiği şeylerin ağırlığı ve karmaşıklığıyla yine hiç düşünmeden atıldı.

"Görünüşe göre yanlış seçimler yapmakta üstüne yok."

"Evet, öyle," dedi Faith, acı bir gülümsemeyle. Tüm dikkati hala üzerinde çalıştığı biblodaydı.

"Beni beklemedin," dedi Jason. Yine kendini kontrol edememişti. Zamanı geri alıp bunu söylememeyi dilerdi. Kendinden nefret ediyordu.

"Sen gitmiştin," dedi Faith, elindeki işi bir kenara bırakıp yavaşça Jason'a döndü ve kollarını göğsünde çaprazladı.

"Sana döneceğimi söylemiştim. İlk fırsatta seni yanıma aldıracağımı söylemiştim."

"Ne bir kez aradın, ne de bir mektup yazdın. Üç ay boyunca ben..."

"Üç ay?" diye haykırdı Jason ve Faith'in kollarından tuttu, "Konuştuğumuz, paylaştığımız, yaratmayı hayal ettiğimiz gelecekten ve yaşadığımız onca şeyden sonra benden umudu kesmen için üç ay yetti demek?"

Onu bir ömür bekleyebilirdi Faith, ancak o anda elinde bir seçenek yoktu. Sakin kalmaya çalıştı ve Jason'ın gözlerinin içine baktı. Gözlerinin içinde her zamanki o sabırsız, yoğun ve tutkulu ifadeyi görmüştü, "Nerede olduğunu bile bilmiyordum," dedi kendini geri çekerek. Onunla kurduğu en kısa temas bile kurmak için yıllarını harcadığı düzenli hayatını mahvetmeye yeterdi, "On sesiz yaşındaydım ve beni bırakıp, öylece çekip gittin."

"Ve Tom seni teskin etmek için yanındaydı."

"Evet, öyle," dedi Faith, "Tom buradaydı. Aradan on yıl geçti Jason. Bir kez bile bana yazmadın. Şimdi ne oldu? Neden döndün?"

"Bunu ben de kendime soruyorum," diye mırıldandı Jason ve arkasını dönüp kapıdan çıkıp gitti.

Daha küçük bir kız çocuğuyken bile Faith her zaman beyaz atlı prensini ve kristal ayakkabıları hayal eder dururdu. Tıpkı külkedisi gibi, günün birinde gerçek aşkı bulacağına inanıyordu. Ancak çevresini saran gerçeklik masalların gerçekleşmeyeceğini yavaş yavaş da olsa ona öğretmişti.

Yine de ilk aşk hikâyesi bir peri masalını andırıyordu. Daha sekiz yaşındayken Jason'a âşık olmuştu. Jason o zaman on yaşındaydı. Bir gün onu itip kakan üç haşarı çocuğu tek tek ondan uzaklaştırmış, tıpkı beyaz atlı bir

prens gibi mağrur bir şekilde dimdik onların karşısında durmuştu. Faith o günü hala dün gibi hatırlıyordu. Jason, kolları yamalı, ona Birkaç beden büyük gelen paltosuyla koşup kendini ona siper etmişti. Onun kahverengi gözlerindeki ifadeyi hala hatırlıyordu. Soğuktan kıpkırmızı olmuş yüzü ve sarı saçlarıyla beyaz atlı prensi karşısında duruyordu. İşte o an, onun gözlerine bakar bakmaz âşık olmuştu Faith. Sonunda Jason onu başını belaya soktuğu için azarlayıp, eldivensiz ellerini büyük paltosunun ceplerine sokarak oradan uzaklaşmıştı.

Tüm çocukluğu ve ergenliği boyunca ona platonik bir aşk beslemiş, okuldaki başka hiçbir çocuğa yüz vermemişti. Hep Jason Law'ın onu fark edeceği günü beklemiş durmuştu.

Sonunda on altı yaşına geldiğinde bahar balosu için annesinin hazırladığı kıyafetle nihayet Jason'ın ve balodaki diğer çocukların ilgisini çekmeyi başarmıştı. Bunun verdiği kendine güvenle çevresindeki çocuklarla flört etmeye başlamış, ancak gözlerini bir an olsun, somurtkan ve asi Jason'dan ayırmamıştı. Sonunda hava almak için dışarı çıktığında Jason onu takip etmişti. Onunla konuşurken hep kendini akıllı göstermeye çalışmış, Jason da tıpkı tüm erkek çocukları gibi gururlu ve asi havasıyla onu ay ışığının altında evine kadar geçirmeyi teklif etmişti.

Sonrasında beraber çıktıkları yürüyüşler sıklaşmıştı. Bahar, yaz, sonbahar ve kış, yağmur çamur demeden beraberce yürümüşlerdi. Birbirlerine âşık olmuşlardı. Gençtiler pervasızca, masumca, hiç düşünmeden, geleceği umursamadan birbirlerine bağlanmışlardı. Faith kendi hayallerinden, kurmak istediği mutlu yuvadan bahsediyor, Jason da ona görmek istediği yerleri, yapmak

istediği seyahatleri, yazmak istediği yazıları anlatıyordu. Daha o zamanlar onun gibi bir adamın böyle küçük bir kasabada kendini hapsedilmiş hissedeceğini, otoriter ve sevgisiz bir babanın buyruğu altında solup gidebileceğini görebiliyordu. Ancak gençtiler ve hayallerini harmanlamayı başarmışlardı.

Sonunda havaya hanım elli kokularının hâkim olduğu bir yaz gecesi artık çocuk olmayı bırakmışlardı ve aşkları masumiyetin ötesine geçmişti.

"Anne, yine hayallere daldın."

"Efendim?"

Faith, dirseklerine kadar bulaşık suyu kaplı bir şekilde sesin geldiği yere doğru dönmüştü. Clara mutfak kapısında, pijamalarına sıkıca sarınmış; iyice fırçalanmış ipeksi saçları ve tatlı yüzüyle ona bakıyordu. O haliyle tıpkı bir melek gibiydi, "Sanırım haklısın. Hayallere dalmıştım. Ödevini bitirdin mi?"

"Evet. Ama bence tatil zamanı ödev yapmak çok aptalca."

"Kelimelerimize dikkat edelim hanımefendi."

"Bugün biraz huysuzsun," dedi Clara, bakışlarını kurabiye kavanozuna dikerek, "Belki de yürüyüşe çıkmalısın."

"Sadece bir tane," dedi Faith, onun niyetini anlayarak, "Hemen ardından dişlerini fırçalayacaksın, tamam mı?" Clara kurabiyelere yönelirken bir süre boşluğa baktı, "Bugün şu uzun boylu sarışın adamı gördün mü?"

"Hı hı," dedi Clara, ağzı tıka basa dolu, "Eve doğru yürüyordu, ben de onu dükkâna yönlendirdim."

"Sana... Seninle konuştu mu?"

"Pek sayılmaz. Bana garip bir şekilde baktı. Sanki beni daha önce görmüş gibiydi. Onu tanıyor musun anne?"

Faith'in kalp atışları yavaşlamıştı. Ellerini kurulamaya başladı, "Evet. Uzun zaman önce burada yaşardı."

"Jimmy onun arabasına bayıldı," dedi Clara. Faith onun kendisini bir başka kurabiye daha almak için ikna etmeye çalışacağını ve bu yüzden lafı uzattığını biliyordu.

"Sanırım dediğin gibi kısa bir yürüyüşe çıkacağım. Ama sen de doğrudan yatağa gideceksin."

Clara annesinin ses tonundan kurabiyeyi unutması gerektiğini anlamıştı.

"En azından çam ağacının altındaki hediyeleri yeniden sayabilir miyim?"

"Zaten on kere saymadın mı?"

"Belki yeni bir tane eklenmiştir."

Faith gülerek onu kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı, "Hiç şansın yok küçük hanım," dedi onu kucağında oturma odasına taşıyarak, "Ama onları bir kez daha sayman kimseyi incitmez doğrusu."

Dışarı çıktığında kar kokan soğuk havayı içine çekti. Kapıyı kilitlemeye bile gerek duymadı, zira kasabadaki herkes birbirini tanırdı. Paltosuna sıkıca sarınıp, Clara'nın odasının penceresine baktı ve gülümsedi. Kızı olmasa o ev bomboş kalırdı. Hatta tüm hayatını yaşanır kılan tek şey oydu.

Yavaşça yürümeye başladı. Karlar altındaki kasaba, tüten bacaları ve süslenmiş sokak lambalarıyla bir kart postalı andırıyordu.

Bazı insanlar bu kasabayı fazla renksiz ve sıkıcı bulabilirdi belki, ama Faith orayı kendine ve kızına ait bir yuvaya dönüştürmeyi başarmıştı. Tekrar başını çevirip kızının odasının penceresine baktı. Hayır, hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu. Yapması gerekeni yapmış ve kızına bir yuva sunmuştu.

Hafif bir rüzgâr esmeye başladı. Derken duyduğu sesle irkildi Faith.

"Hala gece yürüyüşlerini seviyorsun ha?"

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

SANKİ onunla karşılaşmayı bekliyormuş gibi sakindi Faith.

"Bazı şeyler değişmiyor," dedi, Jason yanına yaklaşırken.

"Bunu fark ettim," diye karşılık verdi Jason. O öğleden sonra kasabanın ve hemen yanındaki kadına karşı hissettiklerinin de değişmediğini fark etmişti, "Kızın nerede?"

"Uyuyor."

Öğleden sonraya göre sakindi Jason ve öyle kalmaya da kararlıydı. Bir an kendini kaybettiği için çok pişman olmuştu. Ancak duygularına hâkim olmayı başaramamıştı.

"Başka çocuğun var mı soramadım."

"Hayır," diye karşılık verdi Faith, hafifçe iç geçirerek, "Sadece Clara."

"Güzel bir isim. Neden bu ismi seçtiğini merak ediyorum."

Faith gülümsedi. Böyle soruları yalnızca o sorabilirdi, "Fındıkkıran balesindeki Clara gibi hayal kurmaya düşkün olsun istemiştim," ellerini cebine götürdü. O akşam daha rahattı. Kendini eski bir arkadaşla konuşmanın rahatlığına bırakmıştı, "Pansiyonda mı kalıyorsun?"

"Evet," dedi Jason neşeyle gülümseyerek, "Beantree bavulumu bizzat taşıdı."

"Seninle gurur duyuyor olmalı," dedi başını çevirip ona bakarak. Böyle yan yana yürümek nedense onunla yüz yüze olmaktan daha rahatlatıcıydı. Garip bir şekilde onu öğleden sonra ilk gördüğünde algıladığından çok daha farklı bir şekilde algılıyordu şimdi. Olgun bir adama dönüşmüştü. Saçları eskisinden daha koyu görünüyordu ve yirmisinde olduğu gibi pervasızca dağıtılmamış, ustaca kesilmişti. Bu saç kesimi onu çok çekici kılıyordu. Yüzü hala zayıftı ve kemikliydi ve Faith tıpkı yıllar önce olduğu gibi bu yüze baktığında büyülenmeye devam ediyordu. Dudakları hala dolgun ve etkileyiciydi, ama yüzündeki çizgilerde daha önce orada olmayan bir sertlik vardı, "Yapmayı istediğin her şeyi yaptın, değil mi?"

"Hemen hemen her şeyi."

Gözleri kavuştuğunda Faith, ona karşı hissettiği arzunun bir nebze dahi olsun dinmediğini fark etti. Bu onu korkuyla ürpertmişti.

"Peki, ya sen?" diye ekledi Jason.

Faith bakışlarını gök yüzüne dikti ve "Ben hiçbir zaman senin istediğin kadar çok şey istemedim Jason," dedi.

"Mutlu musun peki?"

"Eğer bir insan mutlu değilse, bu onun kendi suçudur."

"Bu söylediğin çok basit olmadı mı?"

"Senin gördüğün şeyleri görmedim Jason. Yaşadığın zorluklarla yüzleşmek zorunda kalmadım. Ben basit biriyim. Problem de buydu zaten, değil mi?"

"Hayır," dedi adam ve onun önüne geçip yüzünü ellerinin arasına aldı. Eldivensiz ellerine rağmen dokunuşu sıcaktı. Bir elini onun saçına götürüp okşadı, "Tanrım, hiç değişmemişsin. Yüzünü ay ışığının altında defalarca kez hayal ettim. Şimdi sana böyle yakın olmak..."

"Ben değiştim Jason," dedi onun sözünü keserek. Nefes nefeseydi. Ona böyle yakın olmak dayanılmaz bir acı veriyordu, "Sen de en az benim kadar değişmişsin."

"Ama hala değişmeyen bazı şeyler var."

Eğilip onun dudaklarını dudaklarına değdirdiği an Jason aradığı, bulmak için kıtalar gezdiği evine kavuştuğunu hissetti. Kaybettiğini düşündüğü her şeye tekrar kavuşmuş gibiydi. Faith'in dudakları her zamanki gibi yumuşaktı ve o kış gününde bile insana baharı hatırlatıyordu. İlk kez yine böyle birden bire, ikisinin de beklemediği ve planlamadığı bir anda öpüşmüşlerdi. Jason geçen yıllar boyunca öpüştüğü tüm kadınlarda aynı tadı aramış, ancak anılarından başka hiçbir yerde o tadı bulamamıştı. Şimdi onu büyük bir açlıkla öpüyor, geçen on yılın acısını çıkarmak ve ona doyasıya yakın olmak istiyordu.

Faith onun kollarında yine her zamanki gibi eriyip kalmıştı. Gün içinde onu gördüğü ilk andan beri eğer Jason ona bir adım yaklaşsa ona dayanamayacağını biliyordu. Yıllarca o da bu öpüşmenin hayalini kurmuş, sonunda artık o kapıyı kapatmanın yararına olacağını düşünse de bunu asla tam olarak başaramamıştı. Yıllarca kendine ona duyduğu aşkın yalnızca bir gençlik ateşi olduğunu

söyleyip, kendini buna inandırmaya çalışmıştı. Ancak şimdi yeniden onun sıcak dudakları dudaklarına değince ona duyduğu aşkın gerçekliğinden kaçamayacağını anlamıştı.

Jason'dan başka hiçbir erkeğe değil bakmak, hayalini bile kurmamıştı. Onunla ilgili her şey çok tanıdıktı. Dudaklarının tadı, daha genç bir delikanlıyken bile üzerinde taşıdığı o erkeksi kokusu, tatlı sert dokunuşu... Jason onu sıkıca sarıp kendine bastırınca, o da yılların özlemiyle kollarını onun boynuna dolayıp, sanki bırakırsa onu bir on yıl daha göremeyecekmiş gibi sarıldı.

Hafifçe esen rüzgâr, yerdeki karları savuruyor, ay ışığı sanki onları daha da yakınlaştırıyordu.

Sonunda Faith bir anda kendini geri çekti. Ne yaptıklarının farkına varamamış gibi elini dudağına götürüp bir an öylece karşısındaki adama, dünyadaki ilk ve tek aşkına baktı. Artık hiçbir sorumluluğu olmayan genç bir kız değildi. Bir kızı vardı ve ona bakmak, onun için sıcak bir yuva sağlamak zorundaydı. Karşısındaki adamsa asi ruhlu bir gezginden başkası değildi ve asla da tersini iddia etmemişti.

"Aramızdaki her şey çoktan bitti Jason."

Faith tüm bunları söylerken hala karşı koyamadığı bir dürtüyle onun ellerini tutuyordu.

"Hayır," dedi Jason ve Faith'in ellerini daha da sıkı sıkı tutmaya başladı, "Hiçbir şey bitmedi. Yıllarca ben de kendime bu yalanı atıp durdum ve sonunda bunun gerçek olup olmadığını ispatlamak için döndüm. Seni düşünmeden geçirdiğim bir günüm bile yok Faith. Bu asla bitmeyecek."

"Beni bırakıp gittin," Ağlamayacağına kendine söz verdiyse de artık gözyaşlarını tutamamıştı, "Bir kez kalbimi

kırdın Jason. Onu onarmak yıllarımı aldı, bir kez daha bunu yapmana izin veremem."

"Gitmem gerekiyordu, bunu biliyorsun. Eğer beni bekleseydin..."

"Bunun artık bir önemi yok," dedi ve ellerini kurtarıp birkaç adım geri çekildi. Ona neden bekleyemediğini söyleme fırsatı bulamamıştı bile, "Bunun bir önemi yok, çünkü birkaç gün içinde gideceksin. Hayatıma girip tüm duygularımı alt üst etmene ve sonra da beni tekrar bırakıp gitmene izin vermeyeceğim. İkimizde seçimlerimizi çoktan yaptık Jason."

"Seni özledim."

Faith gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini yeniden açtığında artık ağlamıyordu.

"Bense seni özlemekten vazgeç zorundaydım. Lütfen beni anla."

"Biz her zaman iki yakın dosttuk..."

"Jason, seni tekrar hayatıma sokamam. Beni korkutuyorsun. Varlığın sanki yokluğuna eş gibi. Bir daha seni kaybedemem. O çöküntüyü kızıma yaşatamam."

"Faith" dedi Jason, elini ona uzatıp, "Biraz zamana ihtiyacımız var hepsi bu. Konuşmalı, birbirimizi anlamaya çalışmalıyız."

Tekrar derin bir nefes verip Jason'a uzun uzun baktı.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"İzin ver seninle evine kadar yürüyeyim."

"Hayır," dedi Faith, gülümsemeye çalışarak, "Bu kez olmaz."

Odasının penceresinden neredeyse tüm ana sokağı görebiliyordu Jason. Tüm gece uyumamış, sabah olup,

sokaklar hareketlenene dek pencereden doğup büyüdüğü kasabayı izlemişti. En çok da sokağın sonundaki beyaz eve bakıp durmuştu. Sonunda Faith ve kızı kapıda görünmüştü. Clara'yı okula geçiriyor olmalıydı. Onun kızının önünde eğilip, paltosunun önünü şefkatle kapatışını izledi. O mesafeden yüzündeki ifadeyi göremiyor olsa da hayal edebiliyordu. Bir süre durup Clara'nın diğer çocuklarla beraber köşeyi dönüşünü izledikten sonra Faith eve dönmek yerine, evinin hemen yanındaki atölyesine yöneldi.

Jason kıpırdamadan hala sokağın sonundaki beyaz eve ve dükkâna doğru giden yola bakıyordu. Aradan kaç saat geçtiğini fark etmemişti bile. Gözlemlerine dayanarak söyleyebilirdi ki, Faith'in işi iyi işliyordu. Zira müşterilerin ardı arkası kesilmiyordu.

Bir tıraş olup, üzerinde çalışmayı planladığı romanına dönse iyi ederdi. Uzun süredir işinden biraz zaman bulup kitap üzerinde çalışmak istiyor, ancak bir türlü fırsat bulamıyordu. Şimdi bu sakin kasabada buna imkânı varken nedense kendini bir türlü veremiyordu. Zira buraya gelip hala Faith'e tıpkı yirmisindeymiş gibi çılgınca âşık olduğunu keşfedeceği aklının ucundan dahi geçmemişti.

Başını çevirip masanın üzerinde duran daktilosuna baktı. Her yana kâğıtlar, yarım kalmış metinler saçılıydı. Oturup tüm bunları düzenlemeli ve yazmaya kaldığı yerden devam etmeliydi. Bunu yapacak disipline de sahipti, sahip olmasına da, hayatında yarım kalmış çok daha önemli bir hikâyesi vardı.

Sonunda tıraş olup giyindi ve paltosunu sırtına geçirip kendini sokağa attı. Ana caddede yürümeye koyuldu. Bir an durup, Mindy'in o meşhur ev yapımı çorbasından içmeyi düşündüyse de, ayaküstü sohbeti bile kaldırabile-

cek bir ruh halinde olmadığını hissederek, şehrin güney yakasına, daha ilk geldiğinde ziyaret etmesi gereken kişinin evine yöneldi.

Yolda yürürken düzinelerce eski tanıdığa rastladı. Sonunda bundan kaçamayacağını anlayıp, herkese az da olsa zaman ayırmaya çalıştı. Kimi onun elin sıkıyor, kimi sarılıyor, kimi omuzuna dostça bir yumruk atıyordu.

Neşesi yerine gelmeye, huzursuzluğu dinmeye başlamıştı. İnsanların sıcaklığı ve sevecenliği ona kendini evinde hissettirmeye başlamıştı. Sokağa şöyle bir baktı. Berberin önünde soğuk havaya rağmen laflayan yaşlı delikanlılara gülümsedi. Gerçek boyuttaki bir noel baba maketi sokağın sağındaki giysi dükkânını eliyle işaret ediyordu. Hemen sonra çiçekçinin önünde durdu. İçeri girip bir demet menekşe istedi. Kadın lise son sınıftan arkadaşıydı ve onu on dakika kadar bırakmadı. İşin aslı insanların ona sorular soracağını beklemişti, ancak kasabanın ünlüsü olacağı hiç aklına gelmezdi.

Çiçekçiden çıkıp koşar adımlarla Bayan Marchant'ın evine vardı. Eski bir alışkanlıkla arka kapıya yöneldi ve hafifçe kapıyı tıklattı. Kapı hala eskisi gibi gıcırdıyordu. Bu Jason'a nedense müthiş bir mutluluk vermişti.

Kapı açılır açılmaz yaşlı kadının sevgi dolu gözleri çiçek buketini taradı. Jason sanki yine on yaşındaymış gibi çocukça gülümsemeye başladı.

"Tam zamanında geldin," dedi kadın onu içeri buyur ederken, "Ayaklarını paspasa silmeyi unutma."

"Hay hay Madam," dedi Jason, ayaklarını paspasa sürterken.

Kadın ilerleyen yaşına rağmen hala dinç görünüyordu. Ancak duruşu biraz eğilmeye başlamıştı. Yüzündeki çizgiler onu daha da tatlı bir yaşlıya dönüştürmüştü ve hatla-

rında insan adeta güzel bir melodi duyar gibi oluyordu. Önünde bağladığı önlüğü unla kaplanmıştı ve Jason kurabiye kokusu alıyordu. İçeriden gelen klasik müzik de tüm bu resmi tamamlıyordu. Kadın çiçeklere tekrar bakıp başını salladı.

"Her zaman böyle düşünceliydin," dedi kadın, "Gel, sarıl bana."

Jason eğilip ona sıkıca sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu, kadın geri çekilip ona şöyle bir baktı, "Biraz kilo almışsın sonunda, ama biraz daha alsan hiç fena olmaz."

"Beni gördüğüne hiç şaşırmamış gibisin," diye mırıldandı Jason.

"Geldiğini duydum da ondan," dedi kadın fırına doğru dönüp, nemlenen gözlerini gizleyerek, "Daha pansiyona giriş yaparken attığın imzanın mürekkebi bile kurumadan kuşlar bana haberi uçurdular. Geç otur şöyle. Ceketini de çıkar. Ben de şu kurabiyelere bir bakayım."

Jason sessizce oturup, içindeki yuva özlemini doyasıya gidermeye çalıştı. Bu ev daha küçücük bir çocukken bile gelip sığındığı, kendini yuvasında hissettiği tek yerdi. Bayan Marchant'ı kendisine sıcak çikolata hazırlarken izlemek bile ona huzur vermeye yetiyordu.

"Ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Birkaç hafta içinde Hong Kong'da olmam gerekiyor."

"Hong Kong?" dedi kadın, dudaklarını bükerek, "Görmek istediğin tüm o yerleri ziyaret etmeyi başardın, değil mi Jason? Beklediğin kadar güzel miydiler?"

"Bazıları, evet," bacaklarını uzatıp rahatlamaya çalıştı. Uzun süredir zihni ve ruhu hiç bu kadar huzurlu olmamıştı, "Bazıları, hayır."

"Ve şimdi de buraya, evine döndün," dedi kadın, kurabiye tepsisini masanın üzerine koyarken, "Peki, ama neden?"

Karşısındaki başka biri olsa bu soruyu geçiştirir ve masum bir yalan atardı, ancak Bayan Marchant gerçeği bilmeyi hak ediyordu, "Faith."

Kadın ve ocağa geri dönüp, sıcak çikolata yaptığı cezveyi karıştırırdı, "Tom ile evlendiğini duydun değil mi?"

İçi acımıştı, ama bunu ondan saklayacak değildi.

"Buradan ayrıldıktan altı ay sonra onu aradım. Sonunda *Today's News*'de bir iş bulmuştum. Faith'i arayıp, Chicago'ya, yanıma davet etmek istedim. Telefona annesi çıktı. Çok nazik ve anlayışlıydı. Beni üzmek istemediğini, ama Faith'in üç ay kadar önce evlendiğini ve bir bebek beklediğini söyledi. Telefonu kapattım ve gidip sarhoş oldum," dedi uzanıp bir kurabiye alırken, "Hayat her şeye rağmen devam ediyor, öyle değil mi?"

"Evet öyle, ne olursa olsun hayat devam ediyor. Peki, onun kısa bir süre sonra boşandığını biliyor musun?"

"Birbirimize söz vermiştik, ancak o bunu tutmayıp bir başkasıyla evlendi."

Kadın ıslığa benzer bir ses çıkardı, "Artık olgun bir adamsın, ama hala kalın kafalı bir ergen gibi konuşuyorsun. Faith Kirkpatrick..."

"Faith Monroe..." diye hatırlattı Jason.

Kadın sıcak çikolatayı fincanlara boşaltırken konuşmaya başladı, "Bak, Faith güçlü bir kadın. Hem içi hem dışı güzel. Şimdi kızını yalnız büyütüyor ve bunu da çok güzel başarıyor. Kendine bir iş kurdu ve gayet de başarılı. Ben yalnız olmanın ne demek olduğunu iyi bilirim."

"Ama eğer beni bekleseydi..."

"Beklemedi işte. Bunun nedeni hakkındaki öznel fikirlerimi de eğer izin verirsen kendime saklayacağım."

"Tom'dan neden boşandı."

Kadın arkasına yaslanıp gevşemeye çalıştı.

"Tom onu terk etti. Daha bebek altı aylıkken ortadan kayboldu."

Jason'ın parmakları elindeki fincanı daha da sıkı sıkı tutmaya başladı.

"Onu terk etti de ne demek?"

"Bunun anlamını biliyor olman gerek, zira sen de onu terk ettin," dedi kadın azarlar bir ses tonuyla. Sonra sakinleşip devam etti, "Terk etti işte. Bavulunu toplayıp gitti. Evi ve faturaları Faith'e bırakıp, banka hesabını temizleyip gitti.

"Ama bunu nasıl yapar. Bir kızı var."

"Kızı hiç umursamıyordu. Faith kendini toparlamak zorundaydı ve kızı için bir gelecek sağlamak için o işi durdu. Neyse ki ailesi iyi insanlar ve ona yardım ettiler. Biraz kredi çekip atölyesini kurdu. Onunla hepimiz gurur duyuyoruz."

Jason bir süre camdan dışarıyı izledi ve derin bir iç geçirdikten sonra yaşlı kadına döndü.

"Yanlış adamı seçmekte Faith'in üzerine yok, desene."

Kadın, başını sağa sola salladı, "Siz erkeklerin hiç suçu yok, değil mi?"

Jason yine bir iç çekti, "Clara tıpkı annesine benziyor."

"Evet bu doğru," dedi yaşlı kadın, "Ama ben onda her zaman babasını görüyorum," dedi fincanını dudaklarına götürürken.

Jason da boş bakışlarla fincanını dudaklarına götürdü. Çikolatanın tadıyla, tüm anıları tekrar canlanıvermişti.

"Kasabaya dönünce böyle hissedeceğim hiç aklıma gelmemişti. Kendimi ilk kez evimde hissediyorum ve inan bana burada yaşarken bile böyle hissetmemiştim."

"Sizinkilerin eski evine gittin mi?"

"Hayır."

"Şimdi orada çok nazik bir çift oturuyor. Verandayı yenilediler."

"Orası hiçbir zaman benim evim olmadı," dedi Jason, bardağını masaya bırakırken, "Senin yanın ise her zaman farklıydı. Senden başka annem olmadı."

Yaşlı kadın elini uzatıp Jason'ın elinin üzerine koydu, "Baban sert bir adamdı. Belki de anneni çok erken kaybettiği için böyle oldu."

"O öldüğünde yalnızca rahatlama hissettim. Ona üzülemedim bile. Belki de o yüzden buradan ayrıldım. Artık beni burada tutacak hiçbir şey yoktu."

"Peki, ya Faith?"

Jason başını önüne eğdi, "Onu da yanımda götürmek istemiştim, ama..."

"Peki, şimdi artık dönme vaktinin geldiğini hissetmiyor musun?"

"Beni istemiyor."

"Hey, onu yeniden kazanmalısın. O kadar yer dolaştın, eminim birkaç egzotik dil öğrenmişsindir," dedi kadın gülümseyerek, "Bak, onu tanırım. Sen onun ilk ve tek aşkısın. Hemen pes edemezsin."

Jason istemsizce ayağa kalkmıştı. Uzanıp kadının iki elini de tek tek öptü.

"Seni özlemişim. Bana güç veriyorsun."

"Döneceğini biliyordum. Şu git ve hissettiğin şeyi yap."

Jason heyecanla paltosunu üzerine geçirdi, "Sanırım haklısın. Gelip seni yine ziyaret edeceğim."

Kadın onu kapıdan çıkana dek bekledi ve seslendi, "Jason! Önünü iliklemeyi unutma," sonra da cebindeki mendiline uzanıp nemli gözlerini kuruladı.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

GÜNEŞ tam tepedeydi. Sokağın karşısında bir kardan adam yavaşça eriyordu. Sokaklar önceki günkü gibi çocuklarla doluydu. Okul dağılmış olmalıydı.

Etrafına bakarak ilerlerken, bir grup çocuğun ona doğru yürüdüğü fark etti. Bir kız çocuğu gruptan kopup ona doğru koşamaya başladı. Sarındığı atkısı ve şapkasına rağmen Jason onu tanımıştı.

"Merhaba. Sen daha önce burada mı yaşıyordun?"

"Evet," dedi Jason. Kızın dağınık saçlarını toparlayıp beresinin içine düzgünce yerleştirmek istedi. Ama bunu yapamadı.

"Annem seni tanıyor. Bugün okulda öğretmenimiz de senin çok ünlü olduğunu söyledi."

Jason gülümsemeden edemedi, "Demek öyle dedi ha?"

"Bir ödül mü ne kazanmışsın. Tıpkı Marcie'in ağabeyinin kazandığı şu hokey kupası gibi."

Jason aldığı Pulitzer ödülünü hatırlayıp, kızın benzetmesine içtenlikle güldü.

"Evet, onun gibi bir şey."

Clara'nın gözünde sıradan bir insan gibi görünmek hoşuna gitmişti. Kız gözlerini kısıp devam etti.

"Gerçekten de söyledikleri gibi tüm dünyayı dolaştın mı?"

"Ne söylüyorlar bilmiyorum, ama evet, dünyadaki birçok yeri dolaştım," dedi Jason. Sanki anlaşmışlar gibi beraberce yürümeye başladılar.

"Mesela Tokyo'ya gittin mi? Japonya'nın başkenti. Bugün okulda öğrendim."

"Evet, gittim."

"Peki çiğ balık yedin mi?"

"Birkaç kez."

"İğrenç..." dedi Clara, bir yandan gülümseyerek. Eğilip yerden bir avuç kar alıp yürümeye devam etti, "Peki, Fransa'da üzümleri ayaklarıyla ezdikleri doğru mu?"

"Bunu kendi gözlerimle görmedim, ama ben de söylentileri duydum."

"Ben olsam hayatta o şarabı içmezdim. Peki, hiç deveye bindin mi?"

Clara elindeki kartopunu karşılarına çıkan ilk ağaca fırlattı. "Evet, bir keresinde bindim," dedi Jason.

"Nasıldı peki?"

"Konforlu olmadığını söyleyebilirim."

"Öğretmenimiz bugün senin yazdığın bir makaleyi okudu bize. Şu Çin'de bulunan mezarla ilgili. O heykelleri gördün mü?"

"Evet, gördüm."

"Tıpkı Indiana Jones'taki gibi."

Jason onun bu tespitine gülmeden edemedi, "Evet, öyle söylenebilir."

"Bence çok güzel yazıyorsun."

"Teşekkürler."

Jason, Faith'in evine vardıklarını bile anlamamıştı. Bir anda kendini evin önündeki kaldırımda bulmuştu.

"Ödev olarak Afrika hakkında bir makale yazmam gerekiyor" dedi Clara, burunu kaşıyarak, "Beş sayfa uzunluğunda olmalı ve Noel tatilinden sonra teslim etmeliyim."

"Şimdiden başladın mı peki?"

"Pek sayılmaz," dedi Clara ve başını kaldırıp ona gülümsedi, "Daha önce Afrika'yı ziyaret etmiştin, değil mi?"

"Birkaç kez."

"Öyleyse Afrika'nın kültürü ve iklimi hakkında birçok şey biliyor olmalısın."

"Yeterince şey bildiğimi söyleyebilirim."

"Belki bizimle yemeğe kalmalısın," dedi kız ve ona bir şans vermeden elinden tutup, evin yanındaki dükkâna doğru çekiştirdi.

İçeri girdiklerinde Faith, elindeki porselen bir bebeği paketliyordu. Üzerinde salaş bir süveter ve eski bir kot pantolon vardı. Saçlarını arkasından bir kurdeleyle bağlamıştı. İçerideki bir müşteriyle gülüşüyordu.

"Merhaba anne!"

Faith yüzünde gülümsemeyle kızına döndü. Jason'ı fark edince yüzündeki gülümseme hafifçe solmuştu.

"Jason! Jason Law" diye atıldı içerideki müşteri. Uzanıp Jason'ın iki elini birden tuttu, "Benim, Lorna... Lorna Mcbee."

Jason kadının yuvarlak güzel yüzüne baktı. Onu tanımıştı. Uzun yıllar yan komşularıydı ve görünüşe göre de hamileydi.

"Lorna, nasılsın?" Bakışları kadının şişkin karnına kaydı, "Tebrik ederim."

Kadın elini karnına götürüp güldü, "Teşekkürler, bu üçüncü."

"Üçüncü mü? Baya hızlısın."

"Bunu bana değil, Bill'e söylemelisin" dedi kadın gülerek.

"Bizim Bill? Bill'le mi evlendin yani?" Onu hatırlıyordu. Beraber birçok kez kavgaya girişim birbirlerini kollamışlardı.

"Evet, onu kafeslemeyi başardım. Şimdi bankanın başında. Ah neyse, sonra görüşelim olur mu? Şimdi gitmeliyim. Büyük kızıma bir bebek almak için gelmiştim. Teşekkürler Faith. Yine harika bir iş çıkarmışsın."

"Umarım beğenir."

Kadın çıkıp gidince Faith, kendini meşgul etmeye çalışarak ortalığı toparlamaya başladı.

"Şu gelin bebeğini mi aldı anne?" diye sordu Clara.

"Evet."

"Çok gösterişliydi bence. Marcie'ye gidip biraz oynayabilir miyim?"

"Ev ödevin yok mu?"

"Şu aptal Afrika ödevinden başka yapacak bir şeyim yok ve Jason bana yardım edecek, değil mi?" dedi Clara dönüp Jason'a gülümseyerek.

Jason onun tatlılığına karşı koyamayacağını biliyordu, "Evet, öyle" dedi.

"Clara!"

"Ben de karşılığında onu yemeğe davet ettim anne," dedi kız, Faith'i hayır diyemeyecekleri bir duruma sokarak, "Üstelik on gün tatilim var. Akşam yemeğinden sonra ödevimi bitirip, tatil boyunca eğlenebilirim."

Jason ona destek çıkmak için atıldı, "Bir keresinde Afrika'da altı hafta geçirmiştim. İyi bir not alacağını garanti ederim."

Faith bir iç geçirdi. İkisine de baktı. Onlara nasıl hayır diyebilirdi ki? Kalbinde karşısında duran ikiliden başka kimse yoktu.

"Ben yemeğe başlasam iyi olacak," dedi.

Clara daha bunu duyar duymaz kapıdan çıkıp gitmişti, "Sonra görüşürüz," dediği duyuldu belli belirsiz.

"Clara bazen tam bir baş belası olabiliyor Jason. Bunun için senden özür dilerim. İnsanları sorularıyla bunaltmak gibi bir alışkanlığı var."

"Bence çok tatlı bir kız" dedi Jason, Faith'in gergin hareketlerle elindeki kurdeleyle oynayışını izlerken.

"Ona yardım etmek istediğin için teşekkürler. Ama bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ama ona söz verdim bile. Sözümü tutmak zorundayım," dedi Jason ve onun saçına uzanıp okşadı, "En azından bir kez olsun sözümü tutmama izin ver."

Faith başını kaldırıp ona bakmaya bile cesaret edemiyordu. Arkasına dönüp paltosuna uzandı.

"Yemekte tavuk olacak, umarım beğenirsin."

"İzin ver de sana yardım edeyim."

"Buna gerek—"

Jason onun elini tutunca Faith bir anda sessizleşti, "Seni böyle gergin yapan nedir?"

"Gergin falan değilim," dedi Faith. Bir yandan da onun birkaç gün içinde nasılsa gideceğini, o zamana kadar buna katlanması gerektiğini söyleyip duruyordu, "Peki, bana yardım edebilirsin."

Beraber eve doğru yürümeye başladılar.

"Bayan Marchant'ı ziyarete gittim. Bana her zamanki gibi kurabiye ve sıcak çikolata ikram etti."

Faith biraz daha rahatlamıştı. Sonuçta iki eski dostlardı ve sakin olmalıydı. Konuşacak çok şeyleri vardı.

"Senin yazdığın her şeyi okuyor."

Mutfağa girdiler. İçerisi sıcak bir yuvanın ferahlığını barındırıyordu. Her yerde oyuncaklar ve Clara'nın çizdiği resimler asılıydı. Faith hemen gidip çaydanlığa su koydu. Paltosunu çıkarıp astı ve Jason'ın paltosunu almak için uzandı. Jason onu elinden tutmuştu.

"Bana Tom'un seni terk ettiğini söylememiştin."

Faith eninde sonunda bu sorunun geleceğini biliyordu.

"Bu öyle günlük bir konu değil Jason. Kahve alır mısın?"

Jason, onun önünü kesti, "Neler oldu Faith?"

"Bir hata yaptık, hepsi bu," dedi sakince.

"Peki, ya Clara?"

Faith bir anda parladı, "Kes şunu. Bu seni ilgilendirmez. Evliliğim de, boşanmam da, kızım da beni ilgilendirir. Öylece çıka gelip sana her şeyi anlatmamı bekleyemezsin."

Bir süre birbirlerine sessizce baktılar. Sonunda kaynayan suyun çıkardığı ıslık sessizliği bozdu, "Eğer bana yardım etmek istiyorsan patatesleri soyabilirsin."

Jason onun öfkeli bir şekilde işe koyulmasını izledi. Bir yandan da kendine verilen patatesleri soyuyordu. Onu

daha öncede böyle sinirliyken birçok kez görmüştü ve onu nasıl yatıştıracağını biliyordu. Sonunda yaşadığı maceralardan birkaçını anlatmaya başlayınca Faith'in yüzünün yumuşamaya başladığını fark etti. Güney Amerika'da uyanıp, başının ucunda duran zehirli yılanı fark ettiğinde üzerinde kıyafetleri olmadan kaçmaya başlayışını anlatınca Faith'i güldürmeyi başarmıştı.

"Hey, bu hiç de komik değildi doğrusu."

"Yazılarında bundan hiç bahsetmemiştin."

"Hayır," dedi Jason, bıçağı elinden bırakarak, "Yazdıklarımı okuyor musun?"

Faith tavadaki tavuğu çevirdi, "Tabi ki."

"Hepsini mi?"

Faith ona gülümsedi, eminim kasabın yüzde doksanı senin yazılarını okumuştur. Sonuçta Beyaz Saray'da yemek yiyen ilk hemşerimiz sensin."

"Emin ol çorbaları çok kötüydü."

Faith tatlı bir kahkaha attı ve tavadaki cızırdayan tavuğu tekrar çevirdi. Jason patatesleri ona uzatıp saate baktı.

"Karanlık oluyor, Clara ne zaman gelir?"

"Yan komşuya gitti. Beş buçukta evde olması gerektiğini biliyor, merak etme."

Jason yine de pencereye gidip dışarıya baktı. Faith onu bir süre izledi. Şimdi eskiden olduğundan çok daha sert ve güçlü görünüyordu. Bir zamanlar sevdiği o genç adamdan geriye ne kalmıştı ki? Belki bunu ikisi de bilemeyecekti.

"Seni hep düşündüm Faith," dedi Jason, hala arkası dönük, "Özellikle de yılın bu zamanları. Çalışırken aklımı meşgul edecek bir şeyler bulmak güç değil belki, ama tatil zamanları hep aklımda seninle geçirdiğim Noeller

vardı. Beni elimden tutup sokaklarda sürükleyişin, gülüşün, saçtığın ışık... Bana yaşadığımı hissettiriyordun. Çocukluğumda hiç hissetmediğim bir şeydi bu."

Faith derin bir iç geçirdi. Onun ne kadar zorlu bir çocukluk geçirdiğini biliyordu.

"Baban annen olmadan nasıl yaşayacağını bilemiyordu Jason. Onu affetmelisin."

"Onu şimdi daha iyi anlıyorum. Özellikle de seni kaybettikten sonra."

Kapı açılıp Clara içeri daldığında ikisi de hala birbirlerine bakıyorlardı.

"Yemek hazır mı?" diye sordu Clara.

"On dakika içinde hazır," diye cevapladı onu Faith, kendini önündeki tavukla oyalarken.

Clara montunu üzerinden çıkarıp attı, "Çam ağacının ışıklarını yakabilir miyiz anne?"

"Tabi."

"Hadi, gel," dedi Clara, Jason'ın elinden tutarak, "Sokağın en güzel ağacı bizde."

Faith ikisini el ele tutuşmuş salona giderken izledi. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

YEMEK bitene dek o inişli çıkışlı duygularla boğuşmak zorunda kalmıştı. Kızının her zaman arkadaş canlısı olduğunu biliyordu, ancak Clara, Jason'ı sanki yıllardır tanıyormuş gibi onunla sohbet ediyor, gülüp şakalaşıyordu.

Ne bekliyordun ki? diye düşündü boş tabakları toparlarken. Ne Clara, ne de Jason'ın durumu fark etmemesi büyük bir artıydı. Yalan atmaktan hiç hoşlanmamasına rağmen yaşamak zorunda olduğu bu yalan onu yoruyordu.

Sofrayı toparlamışlardı ve Clara ile Jason, çoktan kafa kafaya vermiş, Afrika ödevi üzerinde çalışmaya başlamışlardı. Jason ona Afrika'nın çöllerini, dağlarını, sık ve yeşil

ormanlarını, barındırdığı zengin çeşitliliği ve tehlikeleri anlatıyordu.

Faith bir anda garip bir şekilde paniğe kapıldı, "Ben atölyede olacağım," dedi içgüdüsel bir şekilde, "Bitirmen gereken Birkaç iş var."

İkili kafalarını bile kaldırmadan, bir ağızdan, "Tamam," dediler. Faith acı bir gülümsemeyle ceketini kapıp kaçarcasına kendini dışarı attı.

Atölyesinde kendini her zaman iyi hissederdi. Orası Faith için bir iş yerinden çok daha fazlasıydı. Yaptığı biblolar, porselen bebekler ve kuklalar onun için gençliği, masumiyeti ve mucizeleri temsil ediyordu. Sanki yaşayamadığı hayatı bir anlamda yarattığı küçük enstantanelerle yaşatmaya çalışıyordu.

Uzun saatler çalışıp, içindeki karmaşayı ve kızının dahi doldurmayı başaramadığı o boşluğu doldurmaya çalışıyordu.

Kendini kötü hissettiği zamanlarda tamirat için geri getirilmiş bebeklerle uğraşmayı seviyordu. Bunu yaparken sanki kendi yaralı kalbini onarıyor, bir şeylere yeniden hayat veriyormuş gibi hissediyordu. Parçaların olduğu rafa yönelmeden önce radyoyu açtı ve işine koyuldu.

Zaman geçtikçe sinirleri yatışmaya başlamıştı. Eline aldığı bir bebeği tamir etmiş, bozulan gülümsemesini yağlı boyayla düzeltiyordu.

"Nasıl gidiyor?"

Bir anda yerinde sıçradı Faith. Jason, elleri ceplerinde girişte duruyordu.

"Beni korkuttun. Clara nerede?"

"Neredeyse kitabın üzerinde uyuya kalmıştı. Onu alıp yatağına yatırdım.

"Gidip onu kontrol etsem iyi olacak."

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum Faith. Çoktan uyudu bile. Yeşil saçlı bebeği Bernardo'da yanında."

"Bazen çok garip davranabiliyor. Ona daha önce diğer kız çocukları gibi normal bebeklerle oynarken görmedim."

"Annesine hiç çekmemiş desene?" dedi Jason, tezgâhın arkasına doğru yürüyerek. Eline kırık bir bebeğin parçasını aldı, "Kırılan bebekler çöpe gider sanırdım."

"Genellikle öyle. Ama kasabadakiler benim onları tamir etmeyi sevdiğimi biliyor ve bana geri getiriyorlar."

Jason eline aldığı bir parçayı evirip çevirdi, "Tüm bu parçaların senin elinde hayat bulması keyif verici olmalı."

"Hem de nasıl."

"Hala büyüye inanıyor musun Faith?"

Yavaşça başını kaldı. Jason geldiğin günden beri ilk kez onun yüzünde böyle sıcak ve içten bir gülümseme görüyordu.

"Evet, özellikle de Noel zamanlarında."

Jason vücudunu söz geçiremiyordu. Uzanıp onun yanağını okşadı.

"Seni özlediğimi söylemiştim, ama ne kadar çok özlediğimi daha önce fark etmemiştim."

Faith içinde yükselen ürpertiyle hafifçe titredi. Onun dokunuşları her zamanki gibi tenini yakıyordu. Yine de elindeki işine odaklanmaya gayret gösteriyordu.

"Clara'ya yardım ettiğin için teşekkürler Jason. Seni daha fazla tutmak istemem."

"Çalışırken izlenmek hoşuna gitmiyor mu yoksa?"

"Buna alışığım. Bazen çocuğunun en *sevdiği bebeğini* tamire getiren bir anne tarafından izlendiğim olur."

Jason tezgâha dayanıp, başını yana çevirdi, "Biliyor musun? Gelmeden önce birçok şey hayal etmiştim, ama

seni böyle bir iş yaparken bulacağım aklımın ucundan geçmezdi."

"Ne demek istiyorsun."

"Yani, burada durmuş, seni bir bebeği onarırken izleyeceğimi hiç düşünemezdim. Baksana henüz bir yüzü bile yok."

"Onula işim bittiğinde bir yüzü olacak, merak etme. Ödev nasıl gitti?"

"Hemen hemen bitti sayılır. Sadece son bir gözden geçirme gerekiyor."

"Bunu kendisi yapabilir mi?" diye sordu Faith şaşkınlıkla.

"O da aynısını sordu," diye karşılık verdi Jason, gülümseyerek. Bir yanda da onun kokusunu içine çekiyordu, "O akıllı bir çocuk Faith. Bunu yapabilir."

"Evet, bazen o çokbilmişliği rahatsız edici olabiliyor."

"Böyle bir kızın olduğu için çok şanslısın."

"Biliyorum," dedi Faith, büyük bir beceriyle elindeki bebeğin kırık parçalarını yapıştırırken."

"Çocuklar seni ne olursa olsun seviyorlar, değil mi?"

"Hayır, onların sevgisini kazanmak hiç de kolay değil."

"Yatağa giderken Clara beni durdurup hediyeleri tekrar saymak istediğini söyledi. İçinden bir ses onu yakında yeni bir hediye daha alacağını söylüyormuş."

"Korkarım ki hayal kırıklığına uğrayacak. İstek listesi o kadar uzundu ki, ona aldıklarıma şükretmeli. Zaten büyük annesi ve büyük babası onu yeterince şımartıyor. Bir yerde çizgiyi çekmem gerekli."

"Hala buradalar mı?"

"Hı-hı," dedi elindeki bebekten gözlerine ayırmadan, "Bazen Florida'ya taşınmayı düşünseler de sonunda Clara'dan ayrı kalamayacaklarına karar verip kasabada

kalmaya karar veriyorlar. Gidip onları ziyaret etmelisin. Annem seni çok sever, bilirsin."

"Ama baban benden pek hoşlanmazdı yanlış hatırlamıyorsam."

Faith gülümsedi, "Tıpkı her kız babası gibi o da biraz endişeliydi o kadar."

"Buna hakkı da yok değil," dedi Jason ve elini uzatıp Faith'in elindeki bebeği aldı ve tezgâhın üzerine bırakıp, boş kalan ellerini tuttu. Doğruca birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Jason onun mavi gözlerine, uzun kirpiklerine her zaman hayran olmuştu. Gözlerinin önüne düşen kâkülleri eliyle geriye doğru taradı. Saçları ipek kadar yumuşaktı. Yüzünde beliren o tatlı gülümsemede âşık olduğu o genç kızın masumiyetini hala taşıyordu.

Faith kendini geri çekti, "İşlerimi beğeniyor musun?"

"Kesinlikle çok gerçekçi ve etkileyiciler," tezgâhtaki bebeği geri alan Faith'in elindeki bebeği işaret ederek, "Bunun gibi bir tanesini kaça satıyorsun?" diye sordu.

"Bu satılık değil," dedi Faith, bebeği bir kutuya yerleştirirken, "Kasabada bunları çocuklarına alamayacak durumda olan birçok aile var. Ben de onardığım eski bebekleri ve oyuncakları onların evlerine yollamaya çalışıyorum."

Jason ona hayranlıkla bakıyordu. Onu çok iyi tanıdığı için bu yaptığına şaşırmamıştı.

"Noel baba hala yaşıyor desene? Ya da Noel anne mi demeliyim?"

Faith ona yine o masum gülümsemelerinden birini göstermişti. O gülümseme Jason'a öyle tanıdıktı ki, ne yaptığını bile fark etmeden aradaki mesafeyi kapatıp ondan kaçan Faith'e yine yakınlaştı.

"Peki, ya sen? Noel için ne istersin?" diye sordu Jason

"İstediğim her şeye sahibim."

"Her şeye?" diye sordu Jason, onun yüzünü ellerinin arasına alarak, "Hayaller kurmayı seven, her zaman dileklere inanan sen değil miydin?"

"Artık büyüdük Jason. Şimdi gitsen iyi olacak."

"Buna inanmıyorum. Senin hayal kurmayı bırakacağına inanmıyorum Faith."

"Jason!" dedi Faith, ellerinin onun göğsüne koyup mesafeyi korumaya çalışarak, "Her zaman istediğimiz şeyi elde edemeyiz. Geçen yıllar bana bunu öğretti. Birkaç gün içinde yine gideceksin ve ben de hayatıma devam edeceğim."

"Peki, ya *şimdi?* Bu anı yıllarca hayal ettim," dedi ellerini onun saçlarına götürerek, "Benim için her zaman tek oldun. Her zaman..." diye mırıldandı Faith'in kulağına.

Faith kendini geri çekmeyi başardı, "Seni bir daha kaybetmeyi kaldıramam Jason. Şimdi lütfen git."

"Tamam, gideceğim. Ama senden bir cevap bekliyorum."

"Cevabını alırsan gidecek misin?"

"Evet, söz veriyorum. Şimdi bana söyle. Onu sevdin mi?"

Yalan atamazdı. Bu doğasına aykırıydı. Çenesini kaldırıp doğruca Jason'ın gözlerinin içine baktı, "Senden başka hiç kimseyi sevmedim."

Jason'ın gözlerinde yaşlar birikmişti. Uzanıp ona dokunmak istedi. Ancak Faith ondan kaçtı.

"Cevabını aldığında gideceğine söz vermiştin Jason. Sözünü tutacağına inanıyorum."

"Buna on yıl önce inanmalıydın," dedi Jason ve arkasını dönüp, kapıdan çıkarak soğuk gecenin karanlığına karıştı.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

SOKAKLAR Noel'in enerjisiyle kıpır kıpırdı. Çocuklar tatilin neşesiyle oradan oraya koşuşturuyor, gülüp eğleniyorlardı. Ana caddedeki tüm dükkânlar rengârenk süslenmiş, gri gökyüzüyle tezatlık oluşturuyorlardı. Kar henüz düşmemişti, ama havadaki kar kokusu yakında yağacağına işaretti.

Jason caddeyi geniş bir açıyla gören, büyük camekânlı kahve dükkânında oturmuş, kasabada olan bitenleri can kulağıyla dinliyordu. Hennesys'lerin en büyük oğlu Suçiçeği çıkarmıştı ve zavallı çocuk tatil boyunca eve kapanmak zorunda kalacaktı. Carlotta Noel ağaçlarında son

dakika indirimine girmişti ve nalburda bisikletlere kış indirimi yapmıştı.

On yıl önce Jason, tüm bu konuşmaları sıradan ve anlamsız bulurdu. Şimdiyse oturmuş kahvesini yudumluyor ve tüm konuşulanlara kulak kabartıyordu. İşte o an kafasında bir fikir canlandı. Yazmak istediği romanındaki eksikliğin bu samimiyet ve durağanlık olduğunu fark etmişti. Son on yıldır oradan oraya durmadan seyahat ediyor, o hızlı tempo içerisinde kendini bir türlü bir yere ait hissetmiyor, sürekli yeni insanlarla tanışıp sadece kısaca onların hayatlarına dâhil olduktan sonra diğer görev için yola çıkıyordu. Şimdi o kahvecide oturmuş, kahvaltılarını eden ve kahvelerini yudumlayan insanlarla konuşurken hayatın aslında durağanlık da içerdiğini ve bunun hiç de öyle sandığı gibi sıkıcı olmadığını anlamaya başlamıştı.

Belki de kendi hayatındaki eksiklik de buydu. On yıl boyunca parçaları yaşamaktan, hayatın bütününe odaklanmaya fırsat bulamamıştı. Şimdi orada, doğup büyüdüğü kasabada nedense o bütüne çok yakın olduğunu hissedebiliyordu.

"Buranın kahvesini özlemiş olmalısın."

Jason başını kaldırıp sesin geldiği yöne baktı ve gülümsemeye başladı, "Paul!" adamın dev gibi elleri uzanıp onun ellini kavramış ve sıkıca tutmuştu.

"Jason, hala on yıl önceki gibi formundasın dostum."

Jason eski arkadaşına uzun uzun baktı. O her zamanki sert hatları yaşı ilerledikçe yumuşamış ve bıraktığı bıyık ona babacan bir hava katmıştı.

"Sen de her zamanki gibi tam bir çam yarmasısın."

Paul bir kahkaha atıp Jason'ın omzuna bir yumruk indirdi.

"Seni burada göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Ben de senin Boston'a taşındığını duymuştum."

"Öyleydi, ama biraz para yaptım ve hayatımın kadınıyla tanışıp geri döndüm."

"Ciddi misin? Ne zamandır evlisin."

"Bahar da yedi yıl olacak. Daha şimdiden beş çocuğum var."

Jason neredeyse içtiği kahveyi püskürtecekti, "Beş çocuk mu?"

"Üç tanenin üzerine bir de ikiz geldi. Karımı altı yıl önce buraya getirdim ve buraya bayıldı. Yerleşip bir kuyumcu dükkânı açtım. Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim."

"Bana mı? O nedenmiş?"

"Aklımı sürekli farklı fikirlerle doldurup dururdun. Sen gittikten sonra ben de gidip yeni yerler görmenin fena olmayacağını düşündüm. Bir yıl kadar Boston'da bir kuyumcuda çalıştım. Sonra bir gün hayatımda gördüğüm en güzel kadın dükkâna girdi ve gerisini tahmin edebilirsin. Eğer seni dinleyip buradan ayrılmasaydım onunla asla tanışamazdım. O hayatımı değiştirdi," dedi Paul ve kahvesine uzandı, "Dur tahmin edeyim, Faith'i çoktan ziyaret ettin, değil mi?"

"Evet, tabi ki."

"Hala on sekizindeki gibi güzel ve hayat dolu. Dükkânında çocuklar için bir kukla gösteri düzenliyor," dedi kahvesine bolca şeker eklerken," Bu kez yerleşmeyi düşünüyor musun?"

Jason soğuyan kahvesini tezgâha bıraktı.

"Belki."

Paul ona gülümsedi ve kahvesini neredeyse bir yudumda içip ayağa kalktı, "Dükkâna dönmeliyim. Sen de

gidip Faith'in gösterisini izlemelisin. Ayrıca bana da uğra. Biraz laflar, eski günleri anarız."

Paul tezgâha bozuk para bırakıp ayrılırken Jason, yeni gelen kahvesini düşünceli bir şekilde yudumlamaya başladı. On yıldır kasabada olmamasına rağmen herkesin onu ve Faith'i hala çift olarak görmesi şaşırtıcıydı. Belki de yalnızca kendisi ve Faith buna inanmıyordu. Acaba geçen o yılların acısını ona unutturabilir miydi?

Onun evliliğini ve çocuğunu kabullenebilir miydi?"

Onu hala tüm kalbiyle istiyordu ve değişmeyen tek şeyin bu olduğunun farkındaydı. Ama Faith'in nasıl hissettiğini anlamakta güçlük çekiyordu. Önceki akşam ona, ondan başka hiç kimseyi sevmediğini söylemişti. Bu hala onu sevdiği anlamına mı geliyordu.

Ayağa kalkıp paltosunu giydi. Bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

Jason, Faith'in atölyesine girdiğinde kalabalıktan ve gürültücü çocuklardan yürümeye bile yer olmadığını fark etti. Tezgâhın üzerine küçük bir sahne kurulmuştu ve Noel baba ve yardımcılarının kuklaları alkışlar ve gülüşmeler eşliğinde dans ediyorlardı. Sonunda Noel Baba kızağına atladı ve perdenin ardında gözden kayboldu.

Alkışlar diner dinmez yavaşça kalabalığı yararak tezgâha doğru yöneldi. Sonunda onu görmüştü. Sahnenin arkasından çıkıp, deneyimli bir okul öğretmenin tavırlarıyla çocukları etrafından toplamış, onlara kurabiye dağıtıyordu.

"Çok etkileyiciydi doğrusu," dedi Jason, arkasından yanaşıp onun kulağına fısıldarken, "Yine de gösterinin büyük bir kısmını kaçırdığım için üzgünüm."

"Zaten kısa bir gösteriydi, çok bir şey kaçırmadın," dedi gergin hareketlerle elini saçına götürerek, "Yıllardır aynı gösteriyi, hiç değiştirmeden yapıyorum. Ama görünen o ki çocuklar buna aldırış etmiyor."

"Nasıl eğlendiklerine baksana," dedi Jason, uzanıp onun yüzüne dokunarak. Bunu gören birkaç kız çocuğu gülüşmeye başlamıştı.

"Bayan Monroe," dedi küçük bir erkek çocuğu onlara yanaşarak, "Noel Baba ne zaman gelecek?"

Faith çocuğun önünde eğildi ve saçlarını okşadı, "Biliyorsun Bobby, o çok meşgul bir adam."

"Ama her zaman gösteriden sonra gelirdi."

"Kendisi gelemese de hediyelerini size ulaştıracağına eminim. Şimdi arkaya gidip bir bakayım, belki hediyeleri çoktan ulaştırmıştır."

"Ama ben onunla konuşmak istiyorum."

Jason, Faith'in kulağına fısıldadı.

"Bir sorun mu var?"

"Kukla gösterisinden sonra Jake her zaman Noel Baba kılığına girer ve çocuklara küçük hediyeler verirdi. Ama bu yıl oğlu hasta olduğu için gelemiyor."

"Anlıyorum," dedi Jason ve bir süre düşündükten sonra söze girdi, "Benim Noel baba olmama ne dersin?"

"Sen mi?"

"Evet, ben. Kıyafetler nerede?"

"Şu küçük odada, ama..."

"Umarım beni şişman göstermek için yeterince yastığın vardır."

Faith onun bu işi kıvıracağına inanmıyordu. Sonuçta etrafı bir sürü meraklı çocukla çevriliyken onların hepsine laf yetiştirmek zor işti. Ancak on dakika kadar sonra Jason sırtına vurduğu çuvalı, takma sakalı ve kırmızı kıya-

fetiyle kapıda göründüğünde tüm şüpheleri ortadan kalkmıştı.

"Mutlu Noeller,"dedi Jason ve daha bunu der demez etrafı bir sürü çocuk tarafından sarılmıştı. Bir süre sonra kımıldayamıyordu bile, "Noel Babanın sandalyeye ihtiyacı var."

Faith ona hemen bir sandalye getirdi ve bir köşeden onu izlemeye başladı. Doğrusu bu işi iyi kıvırıyor, tek tek tüm çocuklarla ilgileniyor ve onlara hediyeler verip, dileklerini dinliyordu.

Sonunda ebeveynler çocuklarını tek tek götürmeye başladıklarında Jason yorgun düşmüştü, ama gözlerinin içi gülüyordu.

"Harika iş çıkardın," dedi Faith, son çocuk da ayrılınca.

"Sen de kucağıma oturmak ister misin?"

Faith gülerek ona yaklaştı, "Bu yaptığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Onları çok mutlu ettin."

Jason onu kolundan yakaladı ve çekip kucağına aldı ve burnuna bir öpücük kondurdu.

Faith ona gülümsedi, "Keşke Clara da burada olsaydı."

"Sahi o nerede?"

"Marcie'le beraber alış verişe gittiler. O artık Noel babaya inanmayacak kadar büyüdü."

"O daha dokuz yaşında."

"Çocuklar bugünlerde çok çabuk büyüyorlar Jason," dedi Faith, başını ona çevirerek, "Bugün mutlu ettiğin çocuklar seni asla unutmayacak."

"Ama ben seni de mutlu etmek istiyorum," dedi Jason, onun saçlarını okşayarak, "Bir zamanlar bunu başarabiliyordum."

"Bazen geçmişe dönmeyi dilediğin oluyor mu?" dedi Faith, kendini onun göğsüne bırakarak, "Gençken her şey

ne kadar da basit görünüyordu. Sonra bir gün bir baktım ki bir yetişkine dönüşmüşüm. Ah, Jason, beni alıp götürebilsen keşke. Tıpkı bir masal prensi gibi beni atına bindirip buradan çok uzaklara götürmeni dilerdim."

"Sana hak ettiğin değeri veremediğim için özür dilerim Faith."

"Buna gerek yok. Sen her zaman ayakları yere basan biri oldun, bense hep aklı bir karış havada bir romantiktim."

"Peki, ya şimdi?"

"Artık büyütmem gereken bir kızım var. Bazen bir başkasının hayatının sorumluluğunu üstlenmek öyle korkutucu ki. Ya sen..." diye devam etti Faith, konuşmanın gittiği yönün tehlikeli olduğunu bile bile, "Sen hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü?"

"Bunu çok fazla düşündüğümü söyleyemem. Sürekli olarak tehlikeli yerlerdeydim ve öncelikli olarak kendi hayatımdan sorumluydum."

"İşin seni hala heyecanlandırıyor değil mi?"

Jason düşünceli bir şekilde bir süre boşluğa baktı, "Aslına bakarsan artık hayır, ama o işte çok iyiyim ve başka ne yapabilirim bilemiyorum."

"Biliyor musun Jason, döndüğüne sevindim."

"Bunu söylemek için yastıklarla doldurulup şişmemi mi bekledin?"

Faith bir kahkaha attı, "Belki de sen bu haldeyken korkmama gerek olmadığı için cesaret kazandım."

"Bu konuda emin olma," dedi Jason ve dudaklarını Faith'in dudaklarına bastırdı. Uzun bir süre öpüştüler, sonunda kadın gülmeye başladı.

"Komik olan nedir?" diye sordu Jason gülümseyerek.

"Daha önce Noel babayla öpüşeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi," dedi Faith, Jason'ın beresini gözlerine kadar çekip onun kucağından kalkarken.

Jason odanın köşesinde bir hediye kutusunun daha kaldığı fark etti, "Hey, burada bir kutu daha var?"

"Ah, o Luke için. Şu suçiçeği geçiren çocuk."

"Peki, nerede oturuyor?"

Faith ona gülümsedi, "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Karşılıksız yapacak değilim tabi, döndüğümde bana bir fincan kahve ikram edebilirsin."

Faith ona yanaşıp bu kez yanağına dostane bir öpücük kondurdu.

"Döndüğünde eve geçmiş olacağım," dedi Jason'ın takma sakalını düzeltirken.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

YOL boyunca kasabadaki çocuklar onu takip etmiş, büyükler ona el sallamış ve kurabiye ikram etmişti. En büyük hazzı ise, Hennessy'lerin oğlunun sevincinden almıştı. Çocuk hasta yatağında onu görünce neşeyle doğrulmuş ve hediyesini açarken ona defalarca teşekkür etmişti.

Dönüşte de yürümeye karar vermişti. Rolüne iyice kaptırmıştı ve kendini bile tanıyamıyordu. Bu ona nedense kendini çok iyi hissettirmişti. Gazeteden arkadaşları onu bu halde görseler oracıkta düşüp bayılırlardı muhtemelen.

Herkese el sallayıp tok bir sesle Noel baba kahkahaları atarken Clara, hediyelik eşya dükkânından fırlamıştı. Yanında onun yaşlarında bir arkadaşı vardı. Bu Marcie olmalıydı. Kız onu görür görmez tanımıştı.

"Hey... Sen..."

Jason ona göz kırpıp oyunu bozmamasını işaret etmişti. Clara hemen bunu anlamış ve oyuna dâhil olmuştu.

"Nasılsın Noel baba."

"Gayet iyiyim Clara."

"Bu Jake değil," dedi Marcie, daha yakına gelip beyaz pamuk sakalın altındaki yüzü tanımaya çalışarak.

Jason ona da göz kırpmıştı, "Merhaba Marcie."

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı, "Adımı nereden biliyorsun?"

Clara kıkırdamaya başladı, "Noel baba bütün çocukların adını tek tek bilir, öyle değil mi?"

"Noel baba diye bir şey yoktur," dedi Marcie, olgun bir kız tavrıyla.

Jason uzanıp onun başını okşadı, "Quite Valley'de var," dedi neredeyse kendi de inanarak.

Beraber eve kadar geldiler. Clara, Marcie'ye gideceğini ve geceyi beraber geçireceklerini söyleyip ondan ayrılmıştı. Jason hemen atölyeye gidip üzerindeki kıyafeti çıkardı ve kendi pantolonunu giydi.

Yıllardır hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Aldığı görevlerde, hikâye yakalamak için her zaman tarafsız olmak durumundaydı ve bu ona bir süre sonra kendi duygularını işin içine katmayı unutturmuştu.

Bir an durup aslında kim olduğunu ve o içindeki boşluğu neden dolduramadığını fark etmişti. Hiçbir zaman kendi olma şansı bulamamıştı. Şimdi ona kim olduğunu

yeniden öğretecek olan kadına gitmek için sabırsızlanıyordu.

Faith onu bekliyordu. On yıldır onu beklediğini kendi kendine itiraf etmişti sonunda. O öğleden sonra kararını vermişti. Başarılı bir anneydi ve yalnız başına kızını büyütebilecek kadar cesurdu. O güne kadar tek başına gelmişti ve gelecek yıllarda da bunu yapabilecek cesareti vardı. Belki de artık kaygılanmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Jason'ın ona sunmak istediklerini kabul etmeye hazırdı. Onu seviyordu ve onunla da onsuz da yaşasa sevmeye devam edecekti. Şimdi günü yakalamanın zamanıydı.

Jason içeri girdiğinde Noel ağacının yanı başındaki sallanan sandalyesinde oturuyordu.

"Bazen geceleri böylece otururum. Clara uyuduğunda ve ev sessizleştiğinde, tıpkı küçük bir çocukken yaptığım gibi hayal kurmaya başlarım. Gecenin karanlığında sadece oturarak bile istediğin yere gidebilir, hayalinde istediğin hayatı yaşayabilirsin."

Jason onu elinden tutup ayağa kaldırdı ve onu kucağına alıp sandalyeye oturdu. Faith başını onun göğsüne yasladı ve huzurla, derin bir iç çekti.

"Sizin evde, ağacın karşısında baban arkamızda homurdanırken oturduğumuzu hatırlıyorum," dedi Jason.

Faith ona daha da sokuldu. Onun tanıdık kokusunu içine çekip söze girdi, "Sonunda annem onu mutfağa sürükler ve bizi yalnız bırakmaya çalışırdı. Sizin evde bir Noel ağacı olmadığını biliyordu."

"Babam Noel'in geldiğini bile fark etmezdi ki."

"Sahi, nerede yaşadığını sormadım Jason. Sonunda yerini bulabildin mi?"

"Sürekli seyahat ediyorum. Ama Newyork'da bir yerim var."

"Bir evin var yani?"

"Sayılmaz, sadece bir apartman dairesi."

"Orayı yuvan gibi görmediğin anlaşılıyor," diye mırıldandı Faith, "Hiç Noel zamanı çam ağacı aldığın olur mu?"

"Bir kere almıştım. Dediğim gibi, genellikle Noel zamanı seyahat ederim."

Faith bunu duyduğuna üzülmüştü. Bu Jason'a acı veriyor olmalıydı, "Annem senin bir yolcu olduğunu söylerdi. Bazı insanlar böyle doğar, yerlerinde duramazmış."

"Kendimi ispat etmeliydim Faith."

"Peki, ama kime?"

"Kendime," dedi çenesini onun başına dayarken "Ve sana..."

"Bana hiçbir şey ispatlamak zorunda değildin Jason."

"Belki de bu yüzden bunu yapmak zorundaydım. Bana karşı her zaman çok iyiydin."

"Ama bu..."

Jason elini onun dudaklarına götürüp susturdu.

"Bu doğru Faith," dedi bakışlarını ışıl ışıl çam ağacına çevirerek. Ağaç gerçekten de büyülü gibiydi, "Belki de bu yüzden gitmek zorundaydım ve yine belki de bu yüzden geri döndüm. Sen benim hayatımdaki tek güzel şeysin Faith."

"Kendine karşı her zamanki gibi çok sertsin. Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi Faith, doğrulup ellerini onun omuzlarına koyarak. Şimdi doğruca Jason'ın gözlerinin içine bakıyordu, "Sana âşık oldum çünkü sen iyi bir insansın. Her ne kadar öyle olmaya gayret göstermesen de ne kadar nazik ve barış dolu biri olduğunu çok iyi biliyorum.

İnsanların seni böyle görmesini istemiyorsun, çünkü bir baş belası olarak tanınmak seni güvende kılıyor."

Jason gülümsedi ve onun yüzünü okşadı, "Kabul etmelisin ki her zaman bir baş belasıydım."

"Belki de hoşuma giden de buydu. Hiçbir şeyi öylece kabullenmez, soru sormaktan asla korkmazdın."

"Bu yüzden az kalsın okuldan atılacaktım."

Faith ona yapılan haksızlıkları hatırlayınca öfkelenmişti. Ancak bu öfkeyi yönlendirebileceği hiç kimse yoktu. Jason'ı hiç kimse anlamaya çalışmamıştı. Onun nasıl bir hayat yaşadığını, dünyayı sorgulayışın herkes rahatsız edici bulmuş ve onu yalnızlaştırmışlardı. Belki de bu yüzden her zaman yollardaydı.

"Sen herkesten çok daha zekiydin Jason. Bunu çekemeyenler sana hep garip gözle baktılar."

"Sen de beni hep savunurdun."

"Sana inanıyordum. Seni seviyordum."

Jason onu çenesinden tutup gözlerinin içine baktı, "Peki, ya şimdi?"

Faith söylemek istediği şeyleri nasıl söyleyeceğini, ona olan hislerini kelimelere nasıl dökeceğini bilemiyordu.

"Şu yaz gecesini hatırlıyor musun? Hani benim mezuniyet balomdan sonra yaptığımız yürüyüşü. Hala havadaki kokuyu ve ayın ışığında parlayan yüzünü hatırlıyorum."

"Gözlerini safirler gibi ortaya çıkaran mavi bir elbise giymiştin. O kadar güzeldin ki, sana dokunmaya korkuyordum."

"Seni baştan çıkarmayı başarmıştım."

Jason, tıpkı genç bir delikanlı gibi utanmış, hafifçe gülümsemişti, "Hiç de bile."

"Eğer seni baştan çıkarmamış olsaydım, benimle asla sevişmezdin," dedi Faith ve dudaklarını Jason'ın dudakla-

rına bastırdı, "Seni yeniden baştan çıkarmanın bir yolu var mı?"

"Faith..."

"Clara bu gece Marcie'lerde kalacak. Benimle kal Jason."

Faith'in dudakları ve dokunuşları içini ısıtıyordu. Bu anı yıllarca hayal etmişti. Ona duyduğu açlık ve aşk eskisinden çok daha güçlüydü.

"Seni nasıl istediğimi biliyorsun Faith. Ama artık çocuk değiliz."

"Evet, artık iki yeni yetme değiliz," dedi Faith onu tekrar öperek, "Bu yüzden seni istiyorum. Söz vermek, sorular sormak yok. Beni yine, tıpkı o yaz gecesi sevdiğin gibi sev."

Elleri birbirine kenetlenmiş bir şekilde merdivenleri çıkmaya başladılar. Jason kafasında onu rahatsız eden tüm düşünceleri bir kenara atmıştı. Ona yaşadığı diğer hayatla, başka bir adamdan olan çocuğuyla bile kabullenmeye hazırdı.

Erken çöken kış akşamında oda alacakaranlıktı. Faith birkaç mum yakıp odayı aydınlattı. Sonra da yatağa dönüp Jason'ı öpmeye başladı.

Artık iki yetişkindiler, ancak birbirlerine duydukları arzu hiç eksilmemişti. Yavaşça birbirlerini soymaya başladılar. Dudakları bir an olsun ayrılmamıştı.

Sonunda çıplak kaldıklarında Jason, Faith'in ince, masum ve kırılgan vücudunu büyük bir aşkla izledi. Yanındaki baş döndürücü güzelliğe hayranlıkla bakıyordu. Faith arayı kapatıp çıplak bedenini, Jason'ın bedenine dayadı.

Bedeninin, ruhunun ve zihninin her köşesinde hissedebiliyordu onu Faith. Aradan geçen yılların hiçbir şeyi de-

ğiştirmediğini, onu hala bir genç kız gibi arzuladığını fark etmişti. Beraber yatağa uzandılar.

İki yetişkin olmalarına rağmen, tıpkı yıllar önce bıraktıkları o genç âşıklar gibiydiler. Faith kendini onun ellerine bıraktı. Nazik dokunuşları tenini ürpertiyordu. Sanki yine o yaz gecesini yaşıyorlardı. Onun kokusu hanımellerinin kokusuna karışıyor, teninin tadı güneşi andırıyordu.

Nefes nefese yatağa devrildiler. Jason onu kollarının arasına alıp sardı. Ondan bir an olsun ayrı kalmak istemiyordu. Öylece sevişmelerinin kokusuyla kendilerinden geçmiş bir şekilde bir süre uzandılar.

Faith onu nasıl sevdiğini bir kez daha anlamıştı. Ona hep sadık kalmış, Tom'la aynı yatağı bile paylaşmamıştı. Ancak bunu ona açıklayamazdı.

Jason, sanki onun bir anda değişen ruh halini fark etmiş gibi sordu, "Neden birbirimizi kaybettiğimizi bilmek zorundayım Faith?" Ancak kadın hiçbir şey söylemeyince dirseklerinin üzerinde doğrulup onun gözlerine baktı. Faith'in gözleri nemliydi, ama gözyaşları dökülmemek için direniyordu.

"Bu gece birbirimize sorular sormayalım Jason."

"Ama bunun için yeterince uzun süre beklediğimiz aşikâr değil mi?"

Derin bir nefes alan Faith doğrulup oturdu ve kollarını bacaklarına sardı. Uzun saçları sırtına dökülmüştü.

Onu her şeyden çok seviyordu ve yaptığı evlilikle, başka bir adamdan olan kızıyla dahi onu kabullenmeye hazırdı. Ancak neden ona verdiği sözü tutmadığı ve başka biriyle evlendiğini bilmeye ihtiyacı vardı.

"Bana bir şeyler söyle Faith."

"Birbirimizi sevdik Jason, ama her zaman farklı hayatlar istedik. Hala da farklı şeyler istiyoruz. Eğer seninle gelmemi isteseydin her şeyi bırakıp gelmeye hazırdım. Ama yalnız gitmeliydin."

"Sana verebileceğim bir hayat yoku," dedi Jason.

"Bana en azından bir şans verebilirdin."

Jason uzanıp onun yüzünü okşadı, "Peki, ya şimdi? Sana bu şansı verirsem benimle olur musun?"

Faith gözlerini kapattı ve ona yaslandı, "Şimdi bakmam gereken bir çocuğum var. Ona bir yuva sunmak zorundayım ve bunu ondan alamam.

Yine gideceksin Jason. İzin ver de elimizdeki bu kısıtlı zamana iyi değerlendirelim."

Uzanıp onu öptü ve sevdiği ve tekrar kaybedeceğini bildiği adama sanki hiç ayrılmayacakmış gibi sıkı sıkı sarıldı.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

UYANDIĞINDA Jason yanında uyuyordu. Her şey gerçek olamayacak kadar büyülüydü. Bir süre onu izledi. Genç bir kızken bu anın hayaliyle yanıp tutuşurdu. Şimdi onun sıcaklığını yatağında hissetmek on yıldır çektiği acıları unutturmuştu. Dışarıda kar atıştırmaya başlamıştı. Dikkatlice, Jason'ı uyandırmadan yataktan çıktı.

Jason uyanır uyanmaz Faith'in yastığına sarıldı ve derin derin onun kokusunu içine çekti. Tıpkı bahar çiçekleri gibi kokuyordu. Bir süre uzandığı yerden odayı izledi. Gece-

nin karanlığında göremediği tüm ayrıntılar gözlerinin önündeydi.

Duvar kâğıtlarıyla kaplı duvarlarda tablolar asılıydı. Her şey özenli ve kadınsıydı, tıpkı Faith'in genç bir kızken hayal ettiği gibi. Bir erkek bundan daha başka ne isteyebilirdi ki? Bir an kendini o odada, gömleklerini Faith'in çamaşırlarının arasında ararken hayal etti. Bu onu gülümsetmişti. O odada ölebilirdi. Öyle huzurluydu ki, bu kez onu elinden kaçırmamaya kendine yemin ederek yataktan fırladı.

Merdivenleri inerken burnuna kahve kokusu geldi. Radyoda tatlı bir müzik çalıyordu. Daha önce hiçbir zaman mutfağa inip onun için kahvaltı hazırlayan bir kadın bulmanın böyle huzur verici bir his olacağını düşünmemişti.

"Demek uyandın," dedi Faith, başını çevirmeden. Üzerindeki sabahlığıyla her zamanki gibi iştah açıcıydı. Jason onu baştan aşağı süzmeye başladı. Aklından onu tutup gerisin geriye yatağa götürmek geçtiyse de Clara'nın her an gelebileceğini düşünerek bundan vazgeçti, "Kahve hazır."

"Kokusunu alabiliyorum," dedi Jason ve ona arkasından sarıldı, "Ama senin kokunu tercih ederim."

Faith başını onun omzuna dayadı, "Yumurta ister misin?"

"Aslında kahvaltıdan önce biraz aperatif hiç fena..."

"Anne! Kar yağıyor," diyerek mutfak kapısından içeri daldı Clara. Yerinde duramıyor, zıplayıp duruyordu. Sonra bir an Jason'ı görüp muzipçe gülümsedi, "Merhaba."

"Sana da merhaba."

"Annem ve ben her Noel sabahı kardan adam yaparız. Sen de bize yardım etmek ister misin?"

Faith, Clara'nın Jason'ı kahvaltı masasında görünce nasıl bir tepki vereceğini tahmin etmemişti. Ama Clara'yı tanıyordu ve bir kez birini sevdiğinde bunu ondan saklamazdı. Gülümseyerek başını sağa sola salladı ve Clara'ya seslendi, "Önce kahvaltı etmelisin."

"Marcie'lerde bir şeyler yedim."

"Annesine bunun için teşekkür ettin mi peki?"

"Evet anne... Sahi, Marcie bir kardan adam ve bir de kardan kadın yapmak istiyor. Sonunda onlara bir düğün yapacağız," diye ekledi Jason'a bakarak, "Bana kalsa kartopuyla onları yıkmak daha zevkli olurdu."

Jason ona gülümsedi, "Tam bir savaşçısın, değil mi?"

"Sen gerçek bir savaş gördün mü?"

"Maalesef evet. Afrika'da bir savaşa tanık oldum."

"Tekrar oraya dönmeyeceksin değil mi? Noel zamanı oranın hiç de eğlenceli olacağını sanmıyorum. Marcie'nin annesi senin bundan sonra nereye gideceğini merak ediyor."

"Birkaç hafta içinde Hong Kong'a gideceğim sanırım," dedi Jason, Faith'e kısa bir bakış atarak. Kadın ona dönüp bakmamış, önündeki tavayı ateşe koymuştu, "Ama Noel süresince buradayım."

"Odanda çam ağacın var mı?"

"Hayır."

"Peki, ya hediyelerini nereye koyuyorsun?" dedi Clara, gözlerini belerterek, "Çam ağacı olmadan Noel'in bir anlamı kalmaz ki!"

Faith'in içi acımıştı. Jason'ın evinde büyürken hiçbir zaman bir çam ağacı olmadığını biliyordu. Jason her zaman buna değer vermiyormuş gibi yapsa da, bunun onun için önemli olduğunun farkındaydı.

"Öyleyse bizimle yarın bize yemeğe gel. Bizim ağacımız hepimize yeter," dedi Clara, "Büyük annem ve büyük babam da gelecekler. Büyük annemin keklerine bayılacaksın."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Jason ve yumurtayı tabağa alan Faith'e baktı. Kadın gülümsüyordu, "Biliyor musun? Büyük annen ve büyük babanla daha önce birkaç kez Noeli beraber geçirmiştim. Onun keklerinin ne kadar güzel olduğunu iyi bilirim."

"Öyle mi?" dedi Clara, onu şöyle bir süzerek, "Senin bir zamanlar annemin erkek arkadaşı olduğunu duydum. Neden siz evlenmediniz?"

"Clara!" dedi Faith, kaşlarını çatıp onu uyararak, "Marcie seni beklemiyor mu?"

"Sen ne zaman geleceksin."

"Yakında," dedi Faith, onun ilgisini dağıtmanın huzuruyla.

"Bize burun için havuç lazım."

"Tamam, ben ayarlayacağım."

"Bir de şapka."

"Anlaşıldı."

Bir kartopu mutfak penceresine isabet edince Clara yerinden zıpladı ve kapıya doğru koşmaya başladı, "Gitmeliyim, Marcie geldi. Sensiz başlamayacağız anne."

"Tamam, hemen geliyorum. Önünü sıkıca ilikle."

Clara kapıda bir an durup arkasını döndü, "Odamda plastik bir ağaç var, istersen onu alabilirsin," dedi Jason'a.

Jason ona bakınca gözlerinde annesini gördü, "Teşekkürler" dedi gülümseyerek.

"Bir şey değil."

Kapı kapanınca Jason, Faith'e döndü, "Harika bir kızın var. Ona hayran olmamak elde değil. Ben de sizinle kardan adam yapmak için kalacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin Jason."

"Ama bunu yapmayı istiyorum. Sonrasında halletmem gereken küçük bir işim var," dedi saatine bakarak. İkinci bir şansı vardı ve bunu kaçırmak istemiyordu, "Bu akşam için sende de davet alabilir miyim?"

"Kapım sana her zaman açık Jason," dedi Faith gülümseyerek.

"Bir şey hazırlama, ben her şeyi ayarlayacağım."

"Buna gerek yok, ben..."

"Hayır," dedi Jason elini kaldırıp. Sonra da eğilip ona bir öpücük verdi.

Faith acı bir şekilde gülümsedi. Demek yakında Hong Kong'a gidecekti Jason. En azından bu kez onun nereye gittiğini biliyordu.

Jason elindeki kutulardan zar zor önünü görüyordu. Sabah yaptıkları kardan adamlara selam verip arka kapıyı ayağıyla hafifçe vurarak çaldı.

"Jason," dedi Faith şaşkınlıkla.

"Clara nerede?"

"Clara?" dedi Faith, Jason'ın elindeki kutulara bakarak, "Yukarıda, koroya gitmek için hazırlanıyor."

"Güzel. Şu en üsteki kutuyu alır mısın?"

"Jason, tüm bunlarda ne?"

"Şu pizza kutusunu almazsan her yer pizza olacak."

"Peki, ama..." Uzanıp kutuyu aldıktan sonra yine sordu, "Sen ne yaptın böyle?"

"Bir dakika."

Jason elindeki büyük kutuyu ağacın altına yerleştirmeye çalışıyordu, "İşte oldu. Sadece küçük bir hediye... Çok soğuk, kahve var mı?"

"Jason?"

"Clara için bir hediye."

"Ona bir şey almak zorunda değildin."

"Peki, ne aldın?"

"Şey... Hiçbir şey," dedi Jason.

"Bana ne aldığın söylemezsen sana kahve yok, ayrıca pizzayı da unut."

"Ona bir kızak aldım. Bugün kardan adam yaparken bir tane istediğinden bahsetmişti."

"Bunu almadan önce bana danışmalıydın," dedi Faith, yine de gülümsüyordu, "Zaten yeterince şımarık," diye ekledi mutfağa yürürlerken.

"Yaşasın!" diye haykıran Clara'nın sesi duyuldu, "Bir kutu daha ekleneceğini biliyordum. Bunu hissetmiştim."

"Mutlu Noeller," dedi Jason.

Clara koşup ona sarıldı ve iki yanağından öptü, "Teşekkür ederim. İçindekini görmek için sabırsızlanıyorum."

Faith onları izlerken bir anda boğazına garip bir yumrunun oturduğunu hissetti. Şimdi ne yapacaktı. Clara'yı Jason'ın kucağında görmek içini burkuyordu.

"Faith?" dedi Jason, sanki onun hissettiklerini anlamış gibi, "Neyin var?"

"Hiçbir şey. Hadi şu pizza soğumadan oturup yiyelim."

"Yaşasın. Pizzaya bayılırım," diye yerinde zıpladı Clara.

"Seni küçük maymun. Hadi sofrayı hazırlamama yardım et."

Jason, Faith'i kolundan tuttu ve Clara mutfağa koşarken onu kendine çekti, "Ters giden bir şeyler mi var?"

"Hayır," dedi Faith, kendini kontrol etmek için insanüstü bir çaba harcıyordu. O güne dek gayet iyi idare etmişti ve öyle de devam etmeliydi, "Bir şey yok. Sadece biraz mahcup oldum."

Beraber masaya oturdular. Clara pizzasına yumulmuş homurdanarak yiyor, Jason onu yüzünde mutlu bir gülümsemeyle izliyordu ve ilk kez kendini tamamlanmış hissediyordu.

Küçük kız son lokmasını da yuttuktan sonra annesine baktı, "Belki de bu gece hediyelerden birini açmalıyım, böylelikle sabah işim daha kolay olur."

"Hiç şansını zorlama küçük hanım," dedi Faith.

"Ama Noele sadece saatler kaldı."

"Sana böyle işkence etmeye bayılıyorum," dedi Faith gülerek, "Şimdi hazırlan. Önünü sıkıca kapat ve eldivenlerini de sakın çıkarma."

"Anne, bana bebekmişim gibi davranıyorsun."

"Çünkü sen benim bebeğimsin," dedi Faith, eğilip ona iki sesli öpücük kondurarak.

"Şubatta on yaşına gireceğim ve sen hala bana eldivenlerimi takmamı, önümü kapatmamı söylüyorsun."

"Kaç yaşında olursan ol sen benim bebeğim olarak kalacaksın. Şimdi gitmelisin. Geç kalacaksın."

Clara iç çekerek "Öyle olsun," dedi. Sonra da Jason'a dönüp, "Ben döndüğümde burada olacak mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Öyleyse görüşürüz."

Faith tabakları musluğa koyarken Jason onu kolundan tuttu.

"Şubatta on yaşında olacak," dedi gözlerinden ateş saçarak, "Seninle geçirdiğimiz o geceyi hatırlıyorum. Hazi-

ran ayıydı. Bir daha da öyle yakınlaşmaya fırsatımız olmamıştı. Hemen ardından kasabadan ayrılmıştım. Lanet olsun Faith..."

Faith ne diyeceğini bilemiyordu. Boğazı kurumuştu. Bacakları titriyordu.

"Tanrım," dedi Jason, iki kolunu da havaya kaldırarak, "Bunu nasıl yaparsın. O bizim çocuğumuz. Buna inanamıyorum. Benim çocuğumu taşırken başka bir adamla nasıl evlenirsin."

"Jason, lütfen..."

"Bunu bilmek benim hakkımdı," dedi Jason. Onu dinlemiyordu bile. Öfkeden deliye dönüş bir şekilde, başını ellerinin arasına almış, mutfakta volta atıyordu, "On yıl. On yıl boyunca onu benden sakladın."

"Hayır! Jason, beni dinlemelisin, sandığın gibi değil."

"Lanet olsun," dedi Jason. Buz gibi bir ses tonuyla. Faith yüzüne bir tokat yemiş gibiydi.

"Lütfen, izin ver de açıklamaya çalışayım."

"Bana açıklaya bileceğin hiçbir şey yok," dedi Jason ve paltosunu kaptığı gibi kapıyı ardından çarparak gecenin karanlığına karıştı.

"Hala genç ve aptal bir delikanlıdan farksızsın," dedi Yaşlı Marchant oturduğu yerden.

"Bana yalan söyledi. Yıllarca gerçeği benden sakladı."

"Saçmalık," dedi kadın, sakin bir ses tonuyla, "Faith yapması gerekeni yaptı.

Jason odada bir aşağı bir yukarı volta atıp duruyordu. Ne diye Bayan Marchant'a gelmişti ki? Clancy'in barına gidip sarhoş olmalıydı. Bir saati aşkın bir süre karda yürümüş, sonunda kendini yaşlı kadının kapısında bulmuştu.

"Benim Clara'nın babası olduğumu biliyordun, değil mi?"

"Bundan şüpheleniyordum," dedi kadın, yavaşça yerinden doğrulup şömineye bir odun atarak, "Sana çok benziyor."

Jason ensesinde bir ürperti hissetti, "Bense onda yalnızca Faith'i görüyorum."

"Kaşları, dudakları ve tavırları tıpkı sana benziyor," dedi kadın, "Hem sana söylemiş olsaydı ne yapacaktın? On yıl önce genç ve uçarı bir delikanlıydın."

"Onun için geri dönerdim," dedi elini saçına götürerek, "Belki başta biraz paniklerdim, ama eninde sonunda ona geri dönerdim."

"Ben de böyle düşünüyorum. Ama hikâyeyi Faith'in ağzından dinlemelisin. İyisi mi şimdi sakinleş ve git onunla konuş."

"Bunun artık bir önemi yok."

"İnadı bırak Jason."

"Canım yanıyor. Bunu kabullenebilir miyim bilmiyorum."

"Hayat bazen böyle acımasızdır Jason," dedi kadın, duygusuz bir ses tonuyla, "Şimdi onları tekrar kaybetmek mi istiyorsun?"

"Hayır. Tanrım hayır. Ama onu affedebilir miyim bilmiyorum."

Yaşlı kadın kaşlarını kaldırdı, "Bu kadarı yeter. Git ve onunla konuş. Onca yıllık dostluğunuzun hatırına bu şansı ona ver."

Bir anda açılan mutfak kapısı ikisini de yerinden sıçratmıştı. Faith eşikte, üstü başı karlar içinde dikiliyordu. Gözlerinden süzülen yaşlar neredeyse yüzünde donmuştu. Koşup Jason'a sarıldı.

"Clara," diye bildi güçlükle.
Jason kaygıyla onu kollarına aldı, "Neler oluyor Faith?"
"Clara kayıp."

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

"ONU bulacağız" dedi Jason, arabaya doğru koşar adımlarla ilerlerken, "Belki de onu çoktan bulmuşlardır."

"Çocuklardan biri korodan sonra Marcie ve Clara'nın kilisenin arkasındaki ahıra gidip atları görmek istedikleri-ni söyledi. Ama sonrasında onları gören olmamış. Dışarısı karanlık ve soğuk," dedi Faith, titreyen elleriyle arabanın anahtarlarını yuvasına sokmaya çalışırken.

"İzin ver ben kullanayım."

Faith hiç itiraz etmeden yolcu koltuğuna geçti, "Lorna ve Bill şerife haber vermişler. Kasabadaki herkes onları aramak için seferber oldular. Ama çok kar yağıyor ve onlara daha çocuk Jason..."

Jason onun elini tuttu.

"Onları bulacağız, merak etme."

Yavaşça arabayı sürmeye başladı. Bir yandan da etraflarına bakıp, karda bir iz bulmaya çalışıyorlardı. Ancak yeni yağan kar izleri kapatmış olmalıydı. Faith gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Arama ekibine ulaştılar. İnsanlar bir çizgi halinde araziyi tarıyorlardı. Jason şerifin arabasının yanında durdu ve camı açtı.

"Onlara henüz bulamadık Faith, ama çok uzaklaşmış olamazlar. Yakında onları bulacağız," dedi şerif.

"Ahırı ve çevresini aradınız mı?"

"Her yere baktık."

"Peki, ya ahırın arkasına uzanan patika?"

"Şimdi oraya birilerini göndermeyi planlıyordum."

"Biz gidip bakacağız."

Jason yavaşça arabayı yeni yağan karda sürüyordu. Daha önce bir kez arama çalışmasına katılmıştı ve böyle bir havada dakikaların bile ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Onunla gitmeliydim," dedi Faith kaygıyla, "Her ne kadar karşı çıksa da o daha küçük bir çocuk. Onun yanında olmalıydım... Dur! Jason dur..."

Faith bir anda haykırınca Jason frene asıldı. Araba karda hafifçe kaydıktan sonra durdu. Faith kapıyı açıp kendini dışarı attı, "Orada, bu..."

"O sadece bir köpek," dedi Jason, boş arazide koşmaya başlayan Faith'e yetişip onu durdurarak.

"Tanrım," diye haykırdı Faith ve kendini Jason'ın kollarına bıraktı, "Nerede olabilirler Jason, hava çok soğuk, daha fazla dayanamazlar."

"Sakinleş Faith."

"Korkmuş olmalılar. Bu soğukta donacaklar."

"Sakin ol Faith," dedi Jason, onu hafifçe sarsarak, "Şimdi sana her zamankinden çok ihtiyacı var ve bu yüzden sakin olmak zorundasın."

Faith kendini kontrol etmesi gerektiğin anlamıştı. Eğer paniğe kapılırsa onları bulmaları çok daha zorlaşacaktı.

"Haklısın. Tamam... Ben iyiyim. Biraz daha şu yöne doğru ilerleyelim."

"Sen arabada bekle, ben araziyi tarayıp iz var mı diye bakacağım."

"Seninle geleceğim."

"Hayır, yalnız gidersem daha çabuk hareket ederim. Birkaç dakika içinde dönmüş olurum."

Daha Birkaç adım atmıştı ki, gözüne kırmızı bir nokta takıldı, "Orada."

Faith hemen koşup onun koluna girdi. İkisi de gözlerini kısıp, yağan tipide önlerini görmeye çalışıyorlardı.

"Bu o, tanrım," Faith koşmaya başlamıştı, "Bu onun ceketi," dedi koşarken. Gözlerinden yaşlar süzülmeye başlamıştı. Kollarını açıp iki kızın önünde dizlerinin üzerine çöktü, "Tanrım, Clara. Çok korktuk," dedi ve onlara sarıldı, "Buz gibisiniz. Hadi, arabaya gidelim. Her şey yolunda, iyi olacaksınız."

"Annem kızdı mı?" diye sordu Marcie ağlamaklı bir şekilde.

"Hayır, tatlım. Sadece çok kaygılandık."

"Gel bakalım," dedi Jason, Clara'yı kucağına alarak. Onu sıkıca sarıp, en azından o an için kızına yakın olma lüksünün tadını çıkardı. Faith'e seslenip Marcie'yi kucağına almasını söyledi, "Onu taşıyabilir misin?"

Faith hala ağlıyordu. Bu kez sinirleri boşanmıştı. Hafifçe gülümsedi.

"Tabi ki."

"Hadi, eve gidelim."

"Çok üzgünüm anne, sorun çıkarmak istememiştik," dedi Clara, gözünden yaşlar süzülerek.

"Merak etme, sorun falan çıkarmadınız."

"Sadece atlara bakmak istemiştik. Sanırım yanlış patikaya girdik. Ama hiç korkmadım," dedi hıçkırarak, "Marcie için kaygılandım, hepsi bu."

Jason onu daha da sıkı sıkı sarıp kokusunu içine çekti. Gözleri dolmuştu, "İkiniz de güvendesiniz."

"Ama annem ağlıyordu."

"Sadece sizi bulduğu için mutlu, hepsi bu," dedi arabaya vardıklarında, "Onları kucağına alabilir misin? Böylelikle daha çabuk ısınırlar."

Faith başını sallayıp Marcie'yi bir dizine, Clara'yı da öteki dizine oturtup onlara sıkı sıkı sarıldı. Sonra da Jason'ın gözlerinin içine bakıp, bakışlarıyla ona minnettarlığını anlatmaya çalıştı.

"Bir süre sonra ışıkları göremez olduk," diye mırıldandı Clara, "Sonra da yolu kaybettik. Çok soğuktu, ama beremi kaybetmedim."

"Seninle gurup duyuyorum kızım. Şimdi ikinizde ıslak eldivenlerinizi çıkarın bakalım," dedi Faith onları öperek."

Jason arabanın fanını sonuna kadar açıp, yavaşça arama ekibinin bulunduğu yöne doğru sürmeye başladı.

"Babam da burada," dedi Marcie, onları görür görmez yerinde kıpırdanmaya başlayarak, "Çok kızmış olmalı."

Faith ona gülerek, "Mutlu Noeller Marcie," dedi ve arabanın kapısını açıp onu babasına teslim etti.

"Size de öyle Bayan Monroe. Yarın görüşürüz Clara."

Herkes alkışlamaya ve sevinç çığlıkları atmaya başlamıştı. "Ne gece ama," dedi Jason, yavaşça insanların aralarında eve doğru arabayı sürerken.

"Noel gecesinin büyüsü," dedi Clara gülümseyerek, "Belki de hediyelerden birini açmama izin verirsin?"

"Hiç şansın yok küçük hanım," dedi Jason, onun başını okşayarak.

"Anne, neden hala ağlıyorsun."

"İzin ver biraz ağlayayım."

Faith eve varana dek sessizce ağladı. Nihayet eve vardıklarında gözyaşları kurumuştu. Clara günün yorgunluğuyla kollarında uyuya kalmıştı.

"Onu odasına götüreyim."

"Sana yardım edeyim," dedi Jason ve uzanıp Clara'yı kucağına aldı.

İkisi beraber onun botlarını, paltosunu ve süveterini çıkardılar. Sonra da ona sıcak ve kuru giysiler giydirdiler. Clara hala mırıldanıyor ve uyanık kalmaya çalışıyordu. Ancak çok yorgundu.

"Sabah erkenden kalkacağım ve hediyelerimi açacağım," dedi gözleri kapalı.

Faith eğilip ona bir öpücük verdi, "Kahvaltıda ne istersin?"

"Kurabiye," dedi Clara, hafifçe gülümseyerek.

"Tamam, kabul."

Jason onun saçını okşadı ve battaniyesini üzerine çekti. Kapıyı hafifçe aralık bırakıp çıktılar.

"Çok korktum Jason. Onu bir daha göremeyeceğimi sandım. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, eğer yalnız olsaydım..."

"Hadi, aşağıya inip biraz konuşalım."

Faith her şeye hazırdı. Jason onu ne kadar suçlarsa suçlasın, isterse gerçeği sakladığı için ona hakaret etsin umurunda değildi.

"Bir şeyler içmek istiyorum. Sanırım şömine çoktan sönmüş, bu bizi ısıtacaktır," dedi sadece.

"Ben ateşle ilgileneceğim," dedi Jason.

Faith mutfağa gidip zor zamanlar için sakladığı konyak şişesini çıkardı ve iki bardak hazırlayıp, oturma odasına geri döndü. Bardağın birini Jason'a uzattı. Yeni yanmaya başlayan odunların çıtırtısını huzur vericiydi ve Faith her şeye hazırdı.

"Jason, ne söylemen gerekiyorsa şimdi tam sırası."

~ ONUNCU BÖLÜM ~

KARŞISINDA durmuş, ona bakıyordu. Duruşu dikti. Gözlerindeki ifadeyi okumak çok güçtü. Bir parçası ona gidip sarılmak ve bir daha da bırakmamak istiyordu. Ancak bunu yapamadı. Daha o gece bir çocuğu olduğunu öğrenmiş, aynı gece onu kaybetme korkusunu yaşamıştı. Cevabını alması gereken bir sürü soru vardı. Tüm o cevapları almadan onu affedebilir miydi bilmiyordu.

Ayağa kalkıp çam ağacına doğru yürüdü ve ışıl ışıl ağaca bakarak konuşmaya başladı, "Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemiyorum. Bir gün geliyor ve neredeyse boyum kadar bir kızım olduğunu öğreniyorum. Kendimi aldatılmış hissediyorum Faith. Onun ilk adımını, ilk kez konuş-

masını benden çaldın. Ne söylersen söyle, hangi bahaneyle gelirsen gel bana bunları geri veremezsin, değil mi Faith?"

"Hayır, veremem."

Jason başını çevirip ona baktı. Yüzü bembeyazdı, ama sakin görünüyordu. İçindeki duyguları dışa vurmamak için büyük bir çaba serf ettiği aşikârdı. Artık olgun bir kadındı ve Jason bunu onun o güçlü duruşunda görebiliyordu.

"Bana bir açıklama borçlusun."

"Bilemiyorum Jason. Bu geceye kadar seninle tartışacağım birçok şey vardı, ama onu kaybettiğimi düşününce..." diye cümlesini yarıda kesti, "Senden gerçekleri saklamamın nedenini sana nasıl açıklayacağımı bilemiyorum."

"Clara babasının Tom olduğun sanıyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Faith, gözlerinde cesur bir parıltıyla, "Ona babasının onu terk ettiğini ve bir daha da ne arayıp ne de sorduğunu mu söyleyecektim. Ona asla yalan söylemedim."

"Peki, ona ne söyledin."

"Gerçeği. Gerçek babasıyla birbirimizi çok sevdiğimizi, ama onun uzaklara gitmek zorunda olduğunu ve gelemeyeceğini söyledim."

"Ama gelebilirdi, bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Faith öfkesine hâkim olmaya çalışıyordu, "Ona bunu da söyledim."

"Peki, ama neden? Neden bunu yaptığını anlayamıyorum. Bana onca yılı boşuna kaybettiğimi söyleme."

"Nedeni sensin Jason," dedi Faith, artık kontrol edemediği bir öfkeyle, "Ne kaybettiysen kendin kaybettin.

Beni on sekiz yaşında, karnımda bir çocukla bırakıp giden sendin."

Jason başını önüne eğdi. Suçluluk duygusu hissetmeye başlamıştı.

"Eğer bana söyleseydin emin ol gitmezdim."

Faith bir elini saçına götürdü ve saçlarını geriye doğru attı.

"Sen gittikten bir hafta sonra hamile olduğumu anladım. Paniğe kapıldım," dedi acı bir gülümsemeyle. Jason bir an için karşında on sekiz yaşında ona otobüse binerken veda eden kızı görür gibi oldu. "Sonrasında bunu kabullenmeye başladım. Çok mutluydum. Her gece bu güzel haberi sana söyleyeceğim anın hayalini kuruyordum." Sonra birden yüzündeki o acı gülümseme soldu, "Ama senden hiç haber gelmedi."

"Zamana ihtiyacım vardı Faith. Doğru düzgün bir iş bulmam altı ay sürdü."

"Benim için önemli olanın, nerede olursa olsun seninle beraber olmak olduğunu asla anlayamadın Jason. Ama artık bunun bir önemi yok. Aradan geçen zaman kaygılarımı daha da artırıyordu. Üçüncü aya girdiğimde artık umudumu yitirmeye başlamıştım. Senden bir haber gelmiyordu ve döneceğe de benzemiyordun. Bir süre çok öfkelendim. Beni istemediğini, bir kasaba kızıyla yaşayamayacağını ve bu yüzden gittiğini düşünmeye başladım."

"Asla böyle düşünmedim. Bunu anlamalısın."

Faith, bir süre serinkanlılıkla Jason'a baktı. Kahverengi gözlerinde her zamanki o meraklı, sorgulayan parıltı vardı.

"Belki düşündüğün tam olarak bu değildi, ama sen Quite Valley'den kaçmak istedin ve ben ise bu kasabanın bir parçasıydım."

"Seni hep yanımda istedim."

"Ama beni yanında götürecek kadar değil, değil mi? Kendini ispatlamak ve bunu yalnız başına yapmak istiyordun."

Jason başını önüne eğdi, "Bana Clara hakkındaki gerçeği er ya da geç söyleyecek miydin?"

"Bilmiyorum Jason. Bunu hiç düşünmemiştim."

Jason bardağından bir yudum aldı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bunun üzerine Faith söze girdi.

"Bebeği her şeyden çok istiyordum. Ama çok korkmuştum. Anneme bile hamile olduğumu söyleyemedim."

"Peki, neden Tom'la evlendin?" diye sordu Jason. Artık kıskançlığı bir kenara bırakmıştı ve sadece gerçeği bilmek istiyordu.

"Tom her akşam benimle konuşmaya geldi. Konuşmaya ihtiyacım vardı. Sürekli senden bahsediyordum. Bir gece otururken artık dayanamadım ve ağlamaya başladım. Üç aylık hamileydim ve artık bunu saklayacak durumda değildim. Sonra bir anda kendimi tutamadım ve ona her şeyi anlattım. Benimle evlenebileceğini söyledi. Bana senin dönmeyeceğini, beni sevdiğini ve bana bir yuva verebileceğini söyledi. Bebeğimin bir evi, bir ailesi olacaktı. O an panik içindeydim ve söyledikleri aklıma yatmaya başlamıştı. Bebeğim güvende olsun istiyordum."

Bardağından bir yudum aldı, boğazı kurumuştu, "Daha en başından beri bunun yanlış olduğunu biliyordum. Tom onu sevmediğimi biliyordu. Yine de bana sahip olmakla yetinebileceğini düşünmüştü. İlk aylarda ikimiz de elimizden gelenin en iyisini yaptık. Ama Clara doğduktan sonra Tom değişmeye başladı. Onun senin çocuğun olduğu gerçeğini kabullenemiyordu. Bunu değiştirmek için

elimden bir şey gelmezdi. Clara senindi ve onunla beraber her zaman senin bir parçan benimle olacaktı. Sonunda içmeye, dışarıda kalmaya ve kavgacı olmaya başladı. Boşanmak istiyor, ama bunu dile getiremiyordu."

"Ve sen de boşanmaya yanaşmıyordun."

"Ne yapabilirdim ki, ona borçluydum. Sonunda bir gün postada boşanma kağıtlarını buldum ve her şey öylece sona erdi."

"Peki, neden benimle irtibata geçmedin Faith. Çalıştığım gazeteye yazabilirdin."

"Sana ne söyleyebilirdim ki Jason? Beni unutmamanı, Quiet Valley'de bir çocuğun olduğunu ve ara sıra gelip onu görebileceğini söyleyemezdim ya?"

"Sadece bir sözünle bile her şeyi bırakıp sana geri gelirdim Faith. Seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Faith gözlerini kapattı ve gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı, "O otobüse binip giderken seni izlemek bana ne kadar acı verdi bilemezsin Jason. Burada kalan, terk edilen bendim."

"Seni aradım Faith. Sana doğru düzgün bir yaşam sunabilmek için çok çalıştım."

Faith yine acı bir şekilde gülümsedi.

"Aradığında yedi aylık hamileydim. Annem Tom bizi terk edene dek hiçbir şey söylemedi. Bana hiçbir şey söylememesi için ona yemin ettirmişsin."

"Gururum bana bunun yapılacak en doğru şey olduğunu söylüyordu."

"Biliyorum Jason. Artık seni bunun için suçlamıyorum."

"Çok korkmuş olmalısın."

"Bazen korkuya kapıldım. Ama Clara'nın varlığı bana güç veriyordu."

"Benden nefret etmiş olmalısın."

"Asla. Senden nasıl nefret edebilirdim ki. Bana dünyanın en güzel şeyini sundun. Belki sen hatalıydın, ya da belki de ikimiz de hatalıydık, bilemiyorum. Ama Clara'ya her baktığımda seni ne kadar çok sevdiğimi hatırlıyordum ve bu bana güç veriyordu."

"Peki, ya şimdi? Şimdi nasıl hissediyorsun."

"Sarılmış ve güçsüz," dedi gülerek. Sonra da kollarının göğsünde çaprazlayıp, duruşunu dikleştirdi, "Bunu Clara'ya söylemeliyiz. İzin ver bunu ben yapayım."

"Bunu nasıl karşılayacak sence?"

"Bir babası olmadan yaşamayı öğrendi, ama bu bir babaya ihtiyacı olmadığı anlamına gelmiyor," dedi Faith, çenesini gururla kaldırarak, "Onun üzerinde hakkın var. Ama onu alıp gitmene izin veremem. O beni hayata bağlayan tek şey. İşin dolayısıyla burada kalamayacağını da biliyorum. Bu yüzden yapılacak en doğru şey, onunla irtibatta kalmak ve vakit bulduğunda gelip onunla zaman geçirmek olacaktır."

Jason onun en büyük korkusunun Clara'yı kaybetmek olduğunu anlamıştı.

"Bana güvenmiyorsun, değil mi?"

"Clara benim için çok önemli," dedi derin bir iç çekerek, "Tıpkı senin gibi."

"Onu ilk gördüğüm an onunla bir bağ kurduğumu hissettim. O benim de kızım ve onun iyiliği için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu bilmelisin."

Faith onları sarılırken gözlerinin önüne getirdi. Onları arasındaki olağan üstü bağı görmezden gelemezdi.

"Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum."

"Peki, ya sen Faith. Senin mutluluğun önemli değil mi?"

"Onun mutluluğuyla yetinebilirim."

"Hala hayatın büyüsüne inanıyor musun Faith?" dedi Jason, cebine uzanıp küçük bir kutu çıkararak, "Neredeyse gece yarısı. Bu senin Noel hediyen. Hadi aç."

"Jason," dedi Faith, ellerini saçına götürerek. O an bir hediye için doğru zamanıydı bilmiyordu, "Şimdi bunun zamanı değil."

"Bunun için on yıl bekledim."

Jason onun elini tutup, kutuyu avucuna bıraktı, "Ama benim sana bir hediyem yok," dedi titreyen sesiyle Faith.

Jason uzanıp onun yüzüne dokundu, "Bana hediyelerin en güzelini, bir kız çocuğu verdin."

Faith yüzünde buruk bir gülümsemeyle Jason'ın gözlerinin içine baktı. Ona olan sevgisi bir nebze olsun dinmemişti.

"Lütfen hediyeni aç."

Faith kırmızı hediye paketinin kurdelesini söküp kâğıdını yırtmadan açtı. Paketin içinde bir kutu duruyordu. Titreyen elleriyle kutuyu açınca gözleri dolmuştu. Üzerinde gözyaşı biçiminde bir taş bulunan bir yüzüktü bu.

"Paul bana bunun elindeki en güzel yüzük olduğunu söyledi."

"Bunu daha Clara'nın..."

"Evet, bunu aldığımda kızımın annesine evlenme teklif edeceğimi bilmiyordum. Şimdiyse bir aile olacağımızı düşündükçe cevabını duymak için daha da sabırsızlanıyorum," dedi Jason ve Faith'in ellerini ellerinin arasına aldı, "Bana ikinci bir şans verir misin? Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadın Jason. Bazen hayatın bize oynadığı oyunu kabullenmek zorundayız. Hayatım boyunca istediğim tek şey seninle evlenmek ve bir yuva kurmaktı."

"Öyleyse izin ver de yüzüğü parmağına takayım."

"Jason. Seninle Hong Kong'a gelemem..."

"Bunu yapmak zorunda kalmayacaksın," dedi Jason, yüzüğü avucunun içine alırken, "Seni bir daha bırakıp gideceğimi düşünmüyorsun ya? Kızımı büyürken izleme şansını tepip hiçbir yere gitmiyorum."

"Ama sen... Birkaç hafta içinde Hong Kong'a..."

"İstifa ettim," dedi Jason gülümseyerek, "Bu öğleden sonra yapmam gereken işler olduğunu söylemiştim, değil mi? Bir kitap yazmak istiyorum. Burada sizinle kalıp bir aile kurmak istiyorum."

Faith nefesini tutmuş, gözlerinde mutluluk gözyaşlarıyla Jason'ı dinliyordu.

"Önümüzde hala uzun yıllar var Faith. Üçümüz her türlü zorluğun üstesinden gelebiliriz."

Faith ona parmağını uzattı. Jason yüzüğü yavaşça onun parmağı geçirdi ve gözlerinin içine baktı, "Seni seviyorum Faith. Seni her zaman sevdim."

Kadın kollarını onun boynuna dolayıp büyük bir tutkuyla onu öpmeye başladı. Sonunda nefesiz kalınca kendini geri çekti.

"Ben de seni seviyorum Jason. Hayatım boyunca bu anı bekledim. Hayat gerçekten de mucizelerle dolu."

"Clara'ya bir daha ki Noel'e kadar bir kardeş vermeye ne dersin?"

"Bu fikre bayılacağına eminim."

"Mutlu Noeller Faith."

"Evine hoş geldin Jason."

SON

NEW YORK TIMES & USA TODAY bestseller authors

Special Edition

NORA ROBERTS - HAYAT BİR MUCİZEDİR

Genç ve başarılı gazeteci Jason Law, on yıl önce dünyayı dolaşma arzusuyla ayrıldığı kasabaya Noel tatili için geri dönmeye karar vermişti. Yol boyunca zamanın, doğup büyüdüğü kasabayı nasıl da değiştirmiş olacağını düşündü. Ardında bıraktığı ve unutamadığı büyük aşkı Faith'i ziyaret edip etmeme konusunda kararsızdı. Onun başkası ile evlendiğini ve bir çocuğunun olduğunu biliyordu. Ancak boşandığını öğrenmek sürpriz olmuş ve umudun yeniden canlanmasına neden olmuştu.

DEBBIE MACOMBER - BEMBEYAZ AŞK

Uçak yoğun kar yağışı yüzünden başka bir havaalanına, Portland'a inmişti. Hava koşulları düzelene kadar burada bekleyeceklerdi. Shelly'nin Noel için sadece dört günlük izni olduğu için Seattle'a arabayla gitmek çok daha iyi bir fikirdi.
Terminalde araba kiralama acentelerinden birine yaklaştığında uçakta dikkatini çeken adamın da orada olduğunu gördü. Ne tesadüf ki ikisi de Seattle'a gidiyorlardı ve kiralanmak üzere sadece bir araba vardı.

LYNNE GRAHAM - MASUM YÜREKLER

Noel zamanıydı ve bu yeni umutlar demekti... Vito Barbieri, sert, huysuz ve bir o kadar da yakışıklı bir adamdı. Ava vaktiyle onu nasıl baştan çıkarmaya çalıştığını ve reddedilince kendisini nasıl aşağılanmış hissettiğini hatırlıyordu. Vito onca zaman sonra Ava ile karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Vito'nun yüreğinde intikam ateşi tutuşmuştu. Ancak bunu başarmak için genç kadına hissettiği karşı konulmaz arzuyu yenmek zorundaydı.

ISSN 1307-3877

12

9 771307 387002

Fiyatı: 11.90 TL / Kıbrıs:14.90 TL

HARLEQUIN® Special Edition

www.harlequintr.com

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usül ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN SE 2013/12